

Temmuz 2020

R **A**
Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz. **F**

Yıl: 1
Sayı: 4
Temmuz 2020

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Editör Yardımcısı

Ahmet Öztürk

Düzeltili

Şeyma Karaca
Tanık Güleç

Kapak Resmi

Ahmet Öztürk

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Seleme Kayabaşı
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden

03 Şiirhane

04 Akşamüstü
Öykü

05 Büsbütün
Leylaklar
Şiir

06 Ölmek Bana
Çatmış
Şiir

07 Foto-Sentez 1

08 Gezgin
Gezi Yazısı

10 Şiirhane

11 Her Andaki
Bazenler
Deneme

12 Sırça
Saraydaki
Yalnızlık
Deneme

13 Yaşamak
Deneme

14 Mesleğim
Hakkında
Röportaj

16 Bir Kırık
Kalp Kadını
Şiir

17 Bizim Memleket
Deneme

19 Ben Sana
Öleyim
Deneme

20 Dünyadan
Bihaber
Karikatüristik

21 Bilinmeyen Bir
Kadının Mektubu
Kitaplık

22 Beni Bir Kere
Dövdüler
Şiir

23 Sıraya Girin
Deneme

24 The
Bubble Boy

25 John Wick Serisi
Film Sever

26 İntikam
Öykü

28 Foto-Sentez 2

29 Mona Roza
Şiir

32 Suzan Defter
Kitaplık

33 Derdinize Şiir
Gönderebilir
Miyim?
Şiir

34 Gerçek Sevgi
Şiir

35 Oldboy
Film Sever

36 Beklemek
Ömür Boyu
Salıküşü

37 Yine, Yeniden, Her
Şeye Rağmen
Deneme

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

Ne yapacağız sevgili okur? Yaşayacak mıyız bu hayatı? Uçacak mıyız, koşup atlayacak mıyız denizlere, koşup sarılacak mıyız insanlara, aşık olacak mıyız korkusuzca, şu İngilizceyi öğrenecek miyiz artık, veya başka yabancı dillere mi yelken açacağız, üniversitede uzanacak mıyız çimlerin üzerine, iş bulabilecek miyiz, mutlu olacak mıyız işlerimizde, gidecek miyiz tutkularımızın peşinden, bulacak mıyız kendimizi, tanıyacak mıyız içimizdeki bizi, sevip kabul edecek miyiz her şeyiyle?

Haykıracak mıyız korkusuzca? Boyun mu eğeceğiz yoksa 'diğerleri'ne? Kendimiz mi çizeceğiz yolumuzu, yoksa iteklenerek mi yürüyeceğiz yol boyu? Yirmilerimizde mi fark edeceğiz yaşamayı, yoksa kırklarımızda mı çıkacağız asıl yolculuğumuza doktor Bruer gibi?

Yorulsak da ara sıra, ilerleyecek miyiz günün sonunda? Paylaşacak mıyız bu dünyayı koskoca uzayla? Ham mıydık pişiyor muyuz olacak mıyız; yaşayacak mıyız her şeyle, her şeyi?

Ne yapacağız sevgili okur? İçimizdeki o yolu bulup, varacağımız yere kadar her anı, varma umudunu, çabalarımızı, ve vardığımız yeri, kendimize armağan edebilecek miyiz? Şansımız bol olacak mı?Olsun.

Neyi seviyorsanız o, bol olsun. Bu ay her şeyiyle sizin olsun. Sağlıcakla kalın.

Ve Aldatma Vakti Gelir Aşkı Ölümle

Demirkan

Ve aldatma vakti gelir aşkı ölümle
Son gün ışığı girer pencereden
Gidişimle...
Bittiğini belli eden.

Ne güzeldi baharda gezmelik
Çocuk yapmanın o meçhul hayali
Ve ellerinde büyütmenin
Verdiği bahtiyarî
Heyecanı hissederken
Süzmeden
Rüyayı gerçeğin süzgecinden

Yumuşak ellerinde geçmişin
Tütün kokar yaprakların
İçime çektiğim her an seninle,
Ruhumda nükseden
Hasretinle
Boğuşan bana güç veren
Gözlerinin bahçelerinden

Sivriydi dilim sığınaktı kolum
Güya benim olacaktı gülüm
Uzatma bırak
Götür bizi ölüm
Sedyede iki mısra dökül dilimden
Aldatılan emindir
Eminim, yalnız onu sevdiğimden

Burçin Laçın Altay

Kum

Kalbinin nasırlı parmakları arasından
İnce bir kum sanki
Sızıyor kalbime sevdan...

Anıların kapılarında beklemek gibi bazen,
Kumlar gibi akıp giden sevdayı beklemek...

Tutmak istedikçe ellerinden kayan
Denizlerin kumu sanki
Dökülüyor kalbime sevdan...

Unutmadım batışını kalbime,
Güneşten sıcak...
Uyutmadım kalbini kalbimde.

Düşlediğin bütün zamanlardan akan
Kum saatinin kumları sanki
Düşüyor kalbime sevdan...

Uzayan gecelerin yatağına tane tane doldurdum sevdayı...
Saydım;

Her bir kum tanesinin
Bin yıllık sızı hücrelerinde...

İçime işliyor sevdan...

Şiirhane

Bu akşamüstlerinde ne var? Beni böyle hüzne boğan, içimdeki çocuğu ağlatan, evimden koparılıp bilmediğim bir şehrin sokaklarına atılmışcasına çaresizlik ve korku hissettiren ne bana?

Adam düşünüyordu. Düşündükçe yürüyor, yürüdükçe düşünüyordu. Attığı her adımda zihnine binlerce düşünce doluyordu sanki. Bu yolculuğa nerede başladığını unutmıştı. Belki işten eve gidiyordu belki de evden işe. Her şeyi unutmuş yalnızca yürüyordu. Yolda tanımadığı insan çehreleri görüyordu. İçten içe seyretmek istiyordu onları. Ama uzun uzun bakamıyordu. Korkuyordu çünkü, insanlar bakışlarından düşüncelerini okuyacakmışcasına hemen kaçırıyordu gözlerini. Başını öne eğip yoluna devam etti.

Aşık bir çiftin önünden geçti. Birbirlerine ne denli sevdâyla baktıklarını görünce kendi aşkları geldi aklına. Tertemiz aşkları, ihanetler, entrikalar ve sonu gözyaşı olmuş sevdaları... İnsanın hayatında yaşayabileceği en kıymetli duyguyu düşündü. Buna verebileceği cevabı aşık çiftin gözlerinden okudu. Adımlarını burada sonlandırmak istemesine rağmen ilerlemeye devam etti.

Bir çocuk parkının önünden geçti. Yaklaşık 10-12 tane çocuk büyük bir neşe ve heyecanla oyun oynuyorlardı. İçlerindeki bütün saflığı ve bütün inancı bu oyunlara adayan çocuklara imrenerek baktı. Onlar aldandıklarının farkında olmadan, bunu idrak etmeye yaşlarının elvermediğinden oyunlara dalmışlardı. Oysa kendi hayatını düşünüyordu da, bütün bir ömrü de böyle geçmemiş miydi? Aklının kestiği yaşlarda dahi insan oyunlarla geçirmiyor muydu ömrünü? Çocukların yanına gidip onlarla oyunlar oynamak istemesine rağmen yoluna devam etti.

Bir tren garının önünden geçti. Sevdiklerine sarılan, onları gidecekleri yerlere yolcu eden insanları gördü. Vedalar ne zordur değil mi? Hele ki dönüşü bilinmezse.. Kavuşmaların hayali olmasaydı vedalara katlanılmazdı.

Hayatından yolcu ettiği insanları düşündü kaç tanesiyle kavuşabilmişti ki? Hangi giden kendi gibi dönebilmişti?

Bir mezarlığın önünden geçti. Bu mezarlıkta farklı din ve ırklara ait insanların yattığını farklı şekil ve yazılardan oluşan mezar taşlarından anladı. Yerin üstünde oluşan bu farklılıkların yerin altında olmadığını unutuyoruz. Toprak hepimize adil davranıyor. Hiçbirimizi ayırmıyor, birbirimize üstün saymıyor. Hepimiz biriz. Görünüş aldatmasın bizleri gerçekler yerin altındadır. Mezar taşlarında göz gezdirirken kendi ölümü geldi aklına. Bu düşünce onu ürküttü ve hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Kendi evinin önüne geldi. Doğduğu, büyüdüğü, ilk kez aşık olduğu ve ilk kez bahçesinde bisikletten düştüğü bu eve uzun uzun baktı. Küçükken rengi beyazdı bu evin, ne zaman sarıya boyadık? Ne ara büyüdüm ben az önce koşuyordum şu bahçede. Annem nerde, acaba yemek mi pişiriyor? Hayır annem değil o, eşim. Yıllar ne çabuk geçti diye düşündü oysa daha dün annemdi şu pencereden bana gülümseyerek bakan.

Düşüncelerine ket vurmaya çabalayıp evine girdi. İçeri sıcaktı. Üstelik nefis yemek kokuları geliyordu. Mutfağa gidip eşine sarıldı. İnsanın hayatında yaşayabileceği en kıymetli duygu işte tam burdaydı. İnsanın hayatı aşkla geçmeliydi. Eşine onu sevdiğini söyledi. Onun gözlerindeki parıltıyı görünce bunu her gün defalarca kez söyleyeceğine dair kendi kendine söz verdi. İçeri çocuklarının yanına gitti.

Çocukları oyuncakların ortasına oturmuş gülüşüyorlardı. Onları uzaktan seyrederken yaşamının ne denli değerli olduğunu aslında sık sık unuttuğunu fark etti. Oyunlarla ve aşkla geçirdiği yaşamın değerini sevdiklerine veda etmedikçe idrak edebilir miydi? Ölümünden kaçamazdı insan ama anın kıymetini de unutmamalıydı diye düşündü çocuklarına sarılırken.

Büsbütün Leylaklar

Salih Bilgili

İslâmâbat'ta nehir suları akarken
Ey büsbütün leylaklar ey hâricî dünya
Üst üste yıkıldı mihraplar İslâmâbat'ta
Uçmaya durmuşsun gelmemiş câh¹ eyvallah
İslâmâbat da senindir insana râh² da ey Allah

Ölmek Bana Çatmış

Veyda

Sarhoş olmadan yazılan şiirler hiç yok mudur?
Şarap içmeden sarhoş olanlara...

Bir dalgalı deniz vakti hava akşam akşam
Gidilecek bir yer yok
Olabilmişince yakın durmalı soğuşun denizine
Gelip çatsın diye ölmek
Alıp götürsün diye hayalleri gözlerden
Yaşanan her şeyin alnından öpsün
Loş sokakları sonsuza dek unuttursun diye

Beklemek gerek şimdi yalnızca
Ve beklerken yalnız hissetmek
Hem üşümek, gerçekten çok, çok üşümek
Tek çare belki soğuşa donmakla cevap vermek
Belirsiz beyaz bir uykuya dalmak
Uyanmayacağını bilmek ama sonuna kadar gitmek

Unutmak ne varsa hepsini unutmak gerek
Tüm acıları bir kenara bırakmak,
Yakmak eski fotoğraflardaki gülen yüzleri
Ama ateşinden uzaklaşmak
Sıcak olan her şeyden kaçmak
Ve kurtuluşu bir uyku mesafesi uzaklıkta bulmak!

Bir ağır akşam vakti hava denizden dalgalı
Yalnızlığa sorulacak son bir sorum kaldı
Ölmek mi tek kişilik yoksa yaşamak mı?
Mezar mı daha soğuk, bu tahta iskele mi?
Boğulmak mı daha kolay, donmayı beklemek mi?
Acıya meyilli ellerim şimdi uykunun eşiğindedir
Son rüyalarını görene dek de uyanmayacaklar
Hayır, merak etme intihar bir seçenek değil
Hem ölmek de henüz bir ihtimal değil
Hatta donmak bir kurtuluş değil
Ve yalnızlık asla bir rüya değil

Ama ellerin şimdi başka bir şehirde geziyor
Ama kelimelerin deniz kadar soğukmuş
Önemli değil
Bir ölmek, bir donmak var artık
Bir kaybolmak gözlerinin ikincisinde
Bir seni aramak dünyanın sonuna doğru
Senden geriye kalan bu soğuk, karanlık
Hayattan soğumak
Soğuktan soğumak
Sensizlikten utanmak var artık

Ama sen sıcacıksın, deniz kokulusun ya şimdi
Sıcaklar bile bir başka güzel inan
Ve gülüşün kadar uzaksın ya bana
Bak, uzaklar sensiz bile gülüyorlar
Ama benim kalbim çok yalnızmış
Ama ölmek bugün yalnızlığa çatmış
Önemli değil
Artık hiç önemli değil

Fotoğraf: Uğur Kapkiner
Suriye

İnsan tuhaf diyoruz ya, her gün böyle başlamak istiyoruz bazen. Baksan, dünyada değer biçilen pek çok şeyi paylaşıyoruz da bir tebessümü, selamı, nereden baksan bir merhabayı paylaşamıyoruz. Didierlaurent, "Gülümsemenin zararı yoktur. Aksine, gülümsemek size pek çok şey kazandırır." der.

Odunpazarı

Zeynep Meriç

Eskişehir'in ilk yerleşim yeri olan Odunpazarı Türkiye'de kesinlikle görülmesi gereken yerlerden bir tanesi. Birçok şehir gezmiş birisi olarak gittiğim yerlerde genelde ilgimi çeken şeyler, o bölgenin tarihi yapıları, evleri ve doğası... Odunpazarı da Safranbolu, Göynük, Taraklı gibi evleriyle meşhur bir ilçemiz. Eskişehir genelde öğrenci şehri olarak bilinse de Odunpazarı onun aksine şehrin bütün karmaşasından uzak, sakin bir yerleşim yeri. İnsanın kendini bulabileceği bir yer, tıpkı Taraklı'da olduğu gibi o huzurlu havayı solumak mümkün. Bir Sakaryalı olarak Taraklı'ya birçok kez gittim ama Odunpazarı'na hiç gitmemiştim. İkisinin de aynı ruhu barındırması çok hoşuma gitmişti. Sokaklarını gezerken adeta kendinizi bir filmin içinde gibi hissediyorsunuz. Rengarenk evler, balkonlarında çamaşır asılı, duvarlarında biber kurutulan evler dört bir yanınızı sarıyor. Tıpkı Nazım'ın dediği gibi, 'bahçesinde ebruli hanımeli açan evler'... Ebruli gibi renkleriyle gözünüzün büyülediği bu sokaklarda yürümeye doyamıyorsunuz.

Sadece evleri değil, el sanatları da Odunpazarı'nın belirgin özelliklerinden. Yerli halkın kendi üretimi olan ürünler çeşitli dükkanlarda satılıyor. Hatta Atlıhan El Sanatları Çarşısı en meşhur yerlerinden biri. Eski Osmanlı tarzı bir avlunun içindeki küçük ama göz alıcı dükkanlardan oluşuyor. Bu dükkanlarda çalışan insanların her birinin ayrı bir hikayesi olduğu o kadar belli ki. Hepsi kapının önünde acaba içeriye kim girecek, nereden gelmiş, ne alacak diye merakla bekliyorlar. Hâl böyle olunca oraya kadar gidip de bir şey almadan dönmek mümkün değil. Son olarak buraya gitmişken görülmesi gereken yerlerden birisi de Şelale Park. İçinde bulunan şelale gerçek olmasa da bütün Eskişehir'i görebileceğiniz bir seyir terası bulunuyor. Aynı zamanda parkın içerisinde Cervantes'in aynı adlı eserinden tanıdığımız Don Kişot ve Sanço Panço heykeli ve yeldeğirmeni bulunmaktadır.

Bütün bu güzellikleri ve daha da fazlasıyla Odunpazarı, ruhunuzun bile kendinizi kaybedeceği nadir yerlerden.

Uyanış

Rabia Dereli

Sararan pencerelerin de hükmü varmış
Yoldaki hanenin de
Seni sevmenin vakti yokmuş
Her rüyanın sebebi de

•

Yanan duvarlar kanayan eller
Bir loş ışık
Tren garları
Terminaller, 3'ü 15 geçeler
Bir düşün
Bir uyanış
Hiç bağı yanmamış
Hiç gülleri dermemiş

•

Yeryüzünde kar
Ağlama artık sonbahar
Gökyüzün inan ki elbet bir gün solar

...

Ağlama

Fatma Acar

Saksı ile Çapa

Sığ düşünce derin fikir yamaları
Sardı gökyüzünü kocaman bir karmaşa
Elimle ittim geleceği
Sordum ona yastığın nerede
Daldı gitti bedensiz denizin dibine
Elimde inci
Yok oldu gitti
Sevmek güzel
Karada denizde
Ucu delik bir çuval
İpliği elinde...

Her Andaki Bazenler

Sevinç Beysun Sağar

Kalabalık bir orkestra var düşümde. Keman, çello, flüt, trompet, piyano, davul, çan...

Her birinden apayrı sesler çıkan, kendi başlarına gayet yeterli, çok güzel, çok özel enstrümanlar. Bir araya geldiklerinde ise oluşturdukları ahenk, uyum; her birinin damakta bıraktığı tat ve ortaya koydukları işin biricikliği... Bir çok nefes, tek bir ses. Bir çok dünya, tek bir odak, tek bir temel.

İzlerken kimi zaman, düşünürüm, onları öylece sahnede. Tam bir ekip işi, harika bir liderin ihtiyacı olan takım, harikalığı en iyi şekilde sergilemelerine imkan veren orkestra şefi... Miyonlarca farklı nehirden gelip, birleştiği yerden çağlayıp akan bir şelaleye dönüşüyor.

Ve bunu gören, duyan, dinleyen herkes; kiminin coşkusu, kiminin özlemi, kiminin neşesi... Müthiş bir uyum, ortaya çıkan tek bir

ses, hissettirdiği farklı duygular...

Enstrümanı yapan ustasından, sahnede çalan sanatçısına, orkestra şefinden, dinleyicisine, seyircisine... Bambaşka anılar, bambaşka dünyalar, geldikleri yerler, gidecekleri yerler... Fakat hepsi, o andalar. Ortak bir an yaşıyor, nefeslerini tutuyor, tuşlara dokunuyor parmaklar, teller titreşiyor, son bir kez çalıyor çanlar ve tutulan nefesler bırakılıyor. O coşku. O birliktelik. O ayrılık. O an. Biriciklik.

Böyle bir kalabalıkla yaşıyorum zihnimin içinde. Bazen her birinden farklı sesler çıkıyor. Bazen akordları bozuluyor, telleri kopuyor. Bazen harika bir şarkı oluşturuluyor ve onu takip ediyorum. Bazen sanatçı bazen dinleyiciyim. Bazen sahnede, bazen spot ışıklarının üstüne vurduğu bir koltukta, bazen de ışık başkalarına vururken halıyla kaplı merdivenlerin en arkasında, karanlıkta oturan oluyorum.

Bazılarını tanıyorum, bazıları kulliyen yabancı, bazıları artık yok, bazıları hiç varolmayacak. Artıyoruz, azalıyoruz. Bir şekilde hep orada, sesler birleşip, ses oluyolar.

Kalabalık bir dünya var içimde. Bazen yazıyorum, bazen oynuyorum, bazen sadece izliyorum. Birbirlerine değip, bir araya gelip, benim orkestramı var eden kalabalıklar. Onları yaşıyorum. Onlarla yaşıyorum.

Sırça Saraydaki Yalnızlık

Fahriye Ak

Yine pencere önündeyim, yağmur yağıyor ve ben dışarıyı seyrediyorum. Şu sıralar en severek yaptığım şey: sadece seyretmek. Bahçedeki erik ağacının dalına bir kuş kondu, o da ne? Erikler büyümüş ve hala dalında duruyor. Çocukluğum geldi aklıma arkadaşımın bahçesindeki meyve ağaçlarına çıkardık, daha olgunlaşmadan koparırdık. Komşu Ali amca 'dallarını koparmadan yiyin' diye seslenirdi. Yemyeşil meyve ağaçları, kedileri ve tavukları vardı Ali amcanın. O zaman anladım burada çocuk olmadığı için erikler hala dalında. İrkildim bir an yine keşkelerim, yine mutsuzluk ve umutsuzluk.

Oysa hayallerim vardı benim, çok severdim hayal kurmayı. Çok kalabalık mutlu bir yuvam olacaktı, bahçe içinde üzeri kiremitli şirin bir ev ve isimleri Gül, Sevda, Ahmet ve Umut olan iki erkek iki kız çocuğum olsun isterdim. Bahçemde meyve ağaçları ve rengârenk çiçekler... Burada büyüyecekti çocuklarım. Ah... Hayal olarak kaldılar şimdi de içimi acıtıyor hatırladıkça. Neydi oldurmayan engel? İç sesim haykırıyor 'sendin' tabii diyor. Senin hiç bitmeyen işlerin vardı, önceliklerin hep başka idi. İşini, kariyerini, ekonomik sebepleri, gençliğini bahane ederek hep öteledin. Evet, bir insana kendinden başka en büyük kötülüğü yapan yok. Hani derler ya 'kimse kimseye etmiyor, herkes kendine..' diye.

Hayat yoruyor bazen beni. Hayal kurmak, düşünmek, konuşmak yoruyor. Kafamın içinde hep

keşkelerim ve pişmanlıklarım var. Hala pencerenin önündeyim. Duvar kenarında bir kaplumbağa ve minnacık iki tane yavrusu. Allah'ım ne güzeller, ne kadar özgür ve ne kadar mutlular. O an aklıma gözleri görmeyen eski bir arkadaşım geldi. Anladım ki görmek ne büyük zenginlikmiş. İçim ısındı, birden mutlu oldum ve hala mutlu olabiliyorum diye düşündüm içimden. Yağmur durmuştu ve koltuğa oturdum, şöyle etrafıma bakındım niye buradayım diye düşünerek. Ne yapıyorum? Çok monoton bir hayatım var ve her gün aynı şeyler... Sabah kahvaltıdan sonra biraz kitap okuyorum, biraz televizyon seyrediyorum, öğle yemeğinden sonra bahçede yürüyüş yapıyorum. Hiç böyle hayal etmemiştim ve yine keşkeler başlıyor. Bir odam var ama eskisi kadar gitmiyorum. Çünkü parkinson ve demans hastasıyım. Şimdi çok geniş zamanım var yapmak isteyip de yapamadıklarım için ama şimdi de... Bazen misafirlerim oluyor bana kitap ve çiçek getiriyorlar. Onlara 'çocuğun var mı, evin var mı, evinin yerinde halı serili mi?' diye sorarım. Yerde halı var ve ayakların haliya değişorsa işte orası sıcacık bir yuvadır diyorum. Bana anlamsız bakıyorlar ve kısa bir sohbetten sonra vedalaşıyoruz. Ve ben yine keşkelerim ile kalakalıyorum. İçimde ne yangınlar ne fırtınalar kopuyor, tüm zerrelerim 'ötelemeyin hiçbir şeyi güzel olan ne varsa ötelemeyin ne olur, lütfen' diye haykırıyor. Bir ses yankılanıyor ve odayı dolduruyor "Arkadaşlar ilaç ve yemek saati..."

(Darülaceze'de geçirdiğim bir günden.)

Yaşamak

Cahit Zarifoğlu

Çoktandır yabancı bir cismin kalbime sürtünmekte olduğunu biliyorum.

Tecrübesiz olsaydım kalbimi seçmelerindeki düşmanlığı anlayamazdım.

Ona acımadan söyleyelim: hedeflerinde doğrudurlar. Farkında olmadan, kendimizi ordan oraya atarken, aslında kalbimizi kaçırmaya, hedeften çıkarmaya çalışıyoruz.

Buraya niçin geliyorum sanki.

Her seferinde aynı yorgunlukta ayağa kalktığım, ve ana yola giden önemsiz yokuşu denize inen dalgalara karşı koyar gibi çıktığım halde.

Şehre yürümek kolay mı?

Oturuyorum öylece.

Havanın, denizin, denizdeki hareketin, dizlerime sürtünerek koşan çocukların, sessizlikle önüme bırakılan çayın, motor gürültülerinin, ıssızlık içinde korku doğurarak kayan yelkenlilerin, sağ omuzumu ağırlaştırarak ufka inen güneşin, ve gelip giden insanların hayata doğru kımıldatamadıkları bir varlığım şimdi.

Yine de biri çıksa, nasılsın dese alışkanlıkla iyiyim diyeceğim.

Kederli olduğum da söylenemez zaten. buna sebepte yok çünkü. Ne taze bir ölüye sahibim, ne felaket geçirenlerim var.

Dedim ya oturuyorum öylece. İyi ki etrafımda kalbimi tanıyanlar yok. Ağırksız duran bedenimi küçümsiyeceklerdi. Sonra da birbirlerine dürterek, ya da ilerdeki arkadaşlarına göz işareti vererek beni gösterecekler, "kalbini yok etmişin haline bakın, hınzır pek de pratik, belli etmiyor hiç" diyeceklerdi.

Ama iyi ki yoklar.

Yüzümü saklamayı düşünmeden durabiliyorum.

Eczacı Meryem Nur ile

RÖPORTAJ

Hoş geldiniz, bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Merhaba, ben Meryem, 23 yaşındayım. İstanbul Medipol Üniversitesi Eczacılık Fakültesi mezunuyum.

Eczacılar neler yapar?

Bir eczacı ilaç-kozmetik geliştirme aşamasından ilacı hastaya sunmaya kadar olan tüm süreçlerde araştırma geliştirme hizmet gibi görevlere sahiptir. Özellikle sürekli gelişim halinde olan sağlık sektöründe toplum sağlığını gözeten kişilerdir. Her eczacı aslında birer araştırmacıdır ve bence girişimci de olmalıdır.

Çalışma Alanlarınız Nelerdir?

Çalışma alanlarımızdan biri hastaneler. Klinik eczacı olarak hastanenin ilaç alım satımı, hastaların aldığı ilaçlarda etkileşim gibi kontroller yapılması onkoloji ilaçlarının ve besin desteklerinin steril koşullarda hazırlanması gibi sorumluluklarımız var. Serbest eczanelerde halkla direkt temas ederek ilaç satışı ve takibi yapma, hastalardan alınan geri bildirimleri değerlendirme, piyasada olmayan ilaçların elden yapımını yani majistral ilaç yapımını sağlama, birinci basamak sağlık kuruluşu olarak halkın sağlığını gözetmek gibi daha birçok

görevimiz var. Birçok eczacı üniversitelerde akademisyen olarak da çalışarak gelecekteki eczacıları yetiştirirken bilimsel araştırma ve geliştirme yaparak ülkemizin kalkınmasını sağlıyor. Kozmetik sektöründe, ilaç firmalarında ürün müdürlüğünden, pazarlama departmanından AR-GE'ye kadar birçok alanda çalışabiliyoruz. Şahsi fikrim ise bir eczacının kendi alanını genişleten bir girişimci olmasıdır. Gördüğümüz her şeyde bir gelişim potansiyeli var, bu gelişim için çabalamak bizim en önemli görevimiz diye eklemek isterim.

Okuduğunuz Bölüm Size Neler Kattı?

Bu bölümü okuyarak bir insanın sahip olduğu en önemli değerın sağlık olduğunu tekrar ve tekrar gördüm. Hastanelerde yatan kütüğünden büyüğüne binlerce insanın tedavi beklemesi bu tedaviyi tüm sağlık çalışanlarının desteği ile onlara sunmak bizim görevimiz. Minik bir ilacın birçok insanın hayatını kurtarabileceğini ve bu ilacı baştan sonra bilerek bir anlamda inşa edebilme yetisi kazandığım için çok mutluyum. Farklı bir katkısı ise bilginin en önemli zenginlik olduğunu anlamam oldu. Hiçbir şey verdiğiniz bir bilginin veya tavsiyenin anlaşılması ve teşekkürle cevaplanması kadar sevindirici olmuyor.

Mesleğinizin Zorlukları Nelerdir?

Öncelikle okurken fiziksel olarak aşırı yorucu günler oluyor. Sabah 8:30'da başlayıp laboratuvar da saatlerce ayakta kalarak deney yapıyorsunuz. Bilgisayara bakmaktan gözleriniz kan çakmağına dönüyor. Kimyasal kokularından başınız ağrıyor. Teorik derslerin ağırlığı da cabası... İkinci olarak eczacıların sadece para için çalıştığı algısı en zor yanlarından bir bence. İnsanların "şimdi eczane açar parayı kırarsın" gibi cümlelerine birçok kez maruz kaldım. Kutsal olduğunu düşündüğüm mesleğimin bu şekilde küçültülmesi beni üzdüğü gibi kimsenin mesleğimizi hangi dalda ne amaçla yapacağımızı söylemeye hakkı olduğunu da düşünmüyorum. Bu cümleler eczane açmak isteyen meslektaşlarımızı rahatsız ediyor, açmak istemeyenler ise

her zaman eczanenin kaçış yolu olduğunu düşünmeye başlıyor. Oysa hepsinin kendi dalında birçok zorluğu ve sorumluluğu var. Bu algının fiziksel olmasa da psikolojik bir baskı yarattığı bir gerçek.

Peki işinizin en sevdiğiniz yanı nedir?

Araştırma yapmayı gerçekten çok seviyorum. Gizli kalmış bazı şeyleri ortaya çıkarmak bilime, topluma bir katkı sağlamak çok mutluluk verici. Deney ortamının zorluğundan bahsettik ama bir o kadar eğlenceli oluyor. Bitkileri incelemek kozmetik ürünler üretmek, kremler şuruplar vs. yapmak aslında bir bilim insanı olduğumuzu düşündürüyor. Ve bu bana inanılmaz bir doyum kaynağı oldu.

Bu bölümü okumayı düşünen genç arkadaşlarımıza önerilerinizi alabilir miyiz?

Bu bölümü okumak isteyenlerin kimyaya iyi davranmasını tavsiye ediyorum. (Gülüyor). Bir de sabretmekten vazgeçmemeliler. Birçok

dersten kalabilirsiniz ama çalıştıkça hepsi kolaylaşacaktır. Bir gün artık laboratuvar olmadığında, ders arasında çay almaya gidemeyeceğinizi anladığınızda zamanın hızla akmış olduğunu göreceksiniz. Okurken aynı zamanda birçok alanda kendinizi geliştirmeye çalışmanızı tavsiye ediyorum. Okul klüplerine katılın. Kongrelere katılın. Posterler hazırlayın, sunumlar yapın. Uluslararası organizasyonlara katılın. Gidebilme şansınız varsa Erasmus'a gidin. Kısacası çalışkan birer gezginler olun.

Mezun olduğunuz okuldan memnun musunuz?

Okulumun bize verdiği imkanların değerini diğer okullara baktıkça çok iyi anladım. Mühendislik laboratuvar ekipmanlarımız var. Teorik dersler için de aynı şekilde. Hocalarımız çok kaliteli. Fakat sosyal olarak baktığımda kütüphane boyutunun yetersizliği, bahçesinin küçüklüğü, yeşil alan azlığı içinde hep bir uktedir.

Biraz da bize ilerideki hedeflerinizden bahsedebilir misiniz?

Araştırmacı olmak istiyorum. İleride kendi markamı kurabilmek istiyorum. Birçok şey istiyorum sanırım. Kendimi kısıtlamak olmasın diye kesin bir şey demiyorum hiçbir zaman. Zamanla yapmam gerekenleri yaparak ilerleyeceğim. Ama temel amacım ihtiyacı olana ihtiyacını sunabilmek. Umarım başarılı olurum.

Teşekkür ederim.

-Biz teşekkür ederiz umarız hayallerinize en güzel şekilde kavuşursunuz.

Bir Kırık Kalp Kadını

Milena

Bir mezar düşledim
Ki alabildiğine soğuk,
Ve ellerim yağmurda kurumuş
Bir o kadar kirli,
Mezarda bir kadın kalbi
Kim bilir kimin yalnızlığı?
Mezarda ellerim
Alabildiğine yorgun

Bir kırık kalp düşledim
Ki yalnızlığımdan artmış,
Bazı gecelerin sonuna doğru
Yüzler azaldı hafızamdan
Mezara sığamayacak kadar
Soğuk sandığım ellerimi
Mezara sığamayacak kadar
Kirli bir kadın kalbinde buldum

Bir kırık tabut aradım
Beni benden almış
Yağmış bir mezarın kalbine
Yalnızlık kadar soğuk
Bir ellerimi düşledim
Beni bana hatırlatan
Yağmış yalnız bir yağmurda
Bir mezar kadar kirli

Hani bulutsuz gözlerim
Senden arta kalan
Soğuk bir yüzün, kadını kadar yalnız
Hani ellerimin kalbi
Benden arta kalan
Yakın bir zamana, sığamayacak kadar kırık

Yalnızlığım gizlenmiş yüzümde
Sana ağlamaklı
Bir kadın tabutu ıslanmış
Baştan aşağı,
Kadının elleri
Yüzüm kadar soğuk
Kadının tabutunda bir yağmur
Senden ağlamaklı

Bir mezar bulmuş düşlerim
Kim bilir kimin mezarı?
Belli,
Bir kadın kadar yalnız,
Ve o mezarda kalbim
Kim bilir kimin düşleri?
Belli,
Beni bıraktığından da kırık

Avrupa'nın Henüz
Keşfedilmemişlerinde
Bugün:

Portekiz

SümeYYe Yıl Karabacak

Portekiz dünya coğrafyasının büyük bir kısmını keşfeden ülkedir. 14. ve 18. yüzyıllar arası dünya hakimiyeti sürdüren ülkeler arasında bulunmuştur.

Bir macera için geldiğim bu ülke bana ikinci bir yuva oldu. Hem insanıyla hem toprağıyla hem mutfağıyla, sıcaklığıyla Portekiz benim favori ülkelerim arasına girdi. Yabancı bir ülkeye yaşamaya, çalışmaya veya okumaya gidenler bilir, insan birdenbire bir boşluğa düşer, sanki yapayalnızmış gibi hisseder dünyada... Fakat Portekiz'de bana en başından sanki ben de o ülkenin vatandaşıymışım gibi davranıldı. Kendimi hiçbir zaman orada yabancı gibi hissetmedim. Eğitim seviyesi çok yüksek olmamasına rağmen, kültürlü insanlar ile tanıştım.

Portekiz adeta bir şairler ülkesi. 15. yüzyılda Luís de Camões'dan başlayarak Fernando Pessoa'ya kadar çok değerli şairler gelip geçmiştir bu ülkeden. Yazdıkları şiirler doğa şiirleri olsun, aşk şiirleri olsun çeşit çeşittir, her türlü şiiri bulabilirsiniz Portekiz'de. Sadece kendi ülkeleriyle kalmamış, bu şairler ve eserleri neredeyse tüm dünyada tanınmış. Şiirlerde ana konu, diğer ülkelerde bulunmayan 'denizcilik'. Lizbon'un en işlek caddelerinde denizcilerin anıtları bulunmaktadır (Padrão dos Descobrimentos). Denizcilerin ardında bıraktıkları ailelerinin ve sevdiklerinin özlemleri görülür şiirlerinde ve 'Saudade' kelimesinin doğduğu zamanlardır. Saudade kelimesinin neredeyse hiçbir dilde tercümesi bulunmamaktadır. 'Özlem' ya da 'hasret' diyenler olmuştur Türkçe çevirilerde, fakat anadili olan Portekizce'deki tam karşılığı yoktur diğer dillerde.

Portekiz'de, Türklerdeki gibi ozanların bestelemiş oldukları türküler de vardır: bunun adı 'Fado'dur ve denizcilere atfedilmiştir. Yani anlayacağınız gibi, her yerde denizciliğin izleri vardır. Kendi arkadaş çevremde de fark ettim ki, kurdukları cümleler, halk dillerinde dahi olsa çok şairanedir, dilleri buna çok müsaittir. Portekiz, tarihi çok zengin olduğu için, orta çağlarda Portekiz'e çok varlıklı insanlar gelmiş olduğundan dolayı, elit tabaka çok fazlamış ve dolayısıyla çokça saraylar bulunmaktadır. Birgün gezmeye çıktığınızda karşınıza herhangi bir köşede saray çıkabilir. Türkiye'de nasıl her köşede bir mes-cit bulunuyorsa, Portekiz'de de her köşede bir kilise vardır. Bu ibadethaneler çok özenilerek yapılmıştır, kendilerini belli ederler.

Portekiz Avrupa'nın en Batı ülkesi yani Amerika'ya en yakın ülkedir ve diğer Avrupa ülkelerine kıyasen farklıdır. Portekiz insanı çok cana yakındır, Atlantik okyanusuna komşu oluşu, apayrı bir atmosfer oluşturur ülkede. Ülkenin deniz ürünleri çok lezzetlidir ve en tanınmış yemekleri deniz ürünlerinden yapılır.

Başkentte yaşamının zor olduğu, herkes tarafından bilinir. Fakat Portekiz'in başkenti Lizbon'da geçirdiğim 5 sene bana tatil gibi geldi. Hayatın stresini neredeyse hiç fark etmiyorsunuz. Ne zaman ki bir molaya ihtiyacınız oldu, kendinizi sahil başında o yumuşacık kumların içinde dalgaları seyrederken bulabilirsiniz. Avrupa'nın en uzun sahil şeridi Portekiz'dedir ve Lizbon sahil şehirlerinden bir tanesidir. Sahilde otururken, kahvemini yudumlarken, güneşin deniz üzerindeki yakamozunu düşündüğümde, hala gözlerimi kamaştırır.

Ben Sana Öleyim

Gürhan Gürses

Göz göze gelmişlerdi. Adamın can tehlikesi vardı. Sevgili çekmişti en can alıcı bakışlarını, kaşları bir yay gibi gerilmişti. Ve kirpikleri bakışlarından önce birer mızrak gibi doğrultmuştu sevdiğine. Avının üzerine atılmak üzere olan bir avcı gibi hazır kıtaydı.

Üzerine ağ atılmış gibiydi adam.

Gözlerine projektör tutulmuştu sanki.

Bir kadın bu denli öldürücü bakabilir miydi bir adama?

Merceği güneşe tutup da ışığı odaklarsınız ya bir noktaya, kadın da bakışlarını toplamıştı adamın gözlerinin ta içine. Yaktı yakacaktı adamı. Kül edecekti, yok...

Dayanmak mümkün değildi bu nazara.

Baktı mı kazara, Allah korusun kör olabilirdi adam.

Ruhunu kabzedebilirdi kadın adamın.

Bir mıknaş gibi çekebilirdi canını.

O kadar kolay bir avdı ki adam!

Aşkın pençesini geçirmişti kadın, adamın yüreğine.

Adını ezberletmişti.

Güzelliğini kazıtmıştı adamın aklına.

Adam kadını her gördüğünde ve onun amansız bakışlarına maruz kaldığında "Dilo Ez Bımrım" diyordu farkında olmadan.

Kadına bakmadığı için doyasıya, üzgün olduğunu ifade ediyordu.

Ona içini dökemediği için 'Senin uğruna öleyim.' diyordu.

Kadının nefesi adamın tenine isabet ettiğinde anında yakıyordu değdiği yeri.

Bir kalp yanığı çıkıyordu ortaya.

Bir ay resmi şekilleniyordu karanlığın içinde bembeyaz.

Bir güneş belirliyordu dağların ardından kıpkırmızı.

Adam eridikçe eriyordu.

Tükendikçe tükeniyordu.

Kadının merhameti yoktu.

Adamın canını okuyordu adeta, ruhunu teslim alıyordu, gülüşüne posta koyuyordu, aklına çen-

tik atıyordu. Oynuyordu resmen adamlarla, avucunun içine alıp mahkum ediyordu aşkına.

Adam: "Dilo Ez Bımrım" diyordu.

Üzgünüm demekti.

Başka sözü diyecek takati kalmıyordu.

Kadın, Azrail'iydi adamın adeta.

Çaresizdi adam, sahipsiz, kaderine terk edilmiş ve yapayalnız.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu adamın çünkü kaybedeceği tek şeyi ona hükmeden sevdiğiydi. Zulümde bile olsa adam buna şükür diyordu çünkü sevdiği kadındandı bu zulüm.

Bir et ve kemik yığını olarak vardı adam başkasına. Ruhunu teslim etmişti kadına. Başkasını sevmesi mümkün değildi adamın.

Kadın da bunu biliyordu ve çok iyi kullanıyordu.

Adam, onun avucunun içindeydi.

Saksısındaki çiçektir, balkonundaki kuştu.

Hayat kadına sahiden çok hoştu.

Kadın bilerek ya

da bilmeyerek adama eziyete devam ettikçe adam da gayriihtiyari: "Dilo Ez Bımrım" diyordu.

O üzülmeyi istiyordu.

Canı ağrısa da olurdu, çıksa da!

İnsan sevdiğinin her kahrına razı olurdu.

Her zahmetini sineye çekerti.

İnsan sevdi mi böyle sevmeliydi.

Alabildiğine hesapsız, hudutsuz olabildiğine...

Kadın, adamın gözünde dünyanın en güzeliydi, en özeliydi.

Adam ise kadının gözünde bir çapak bile değildi.

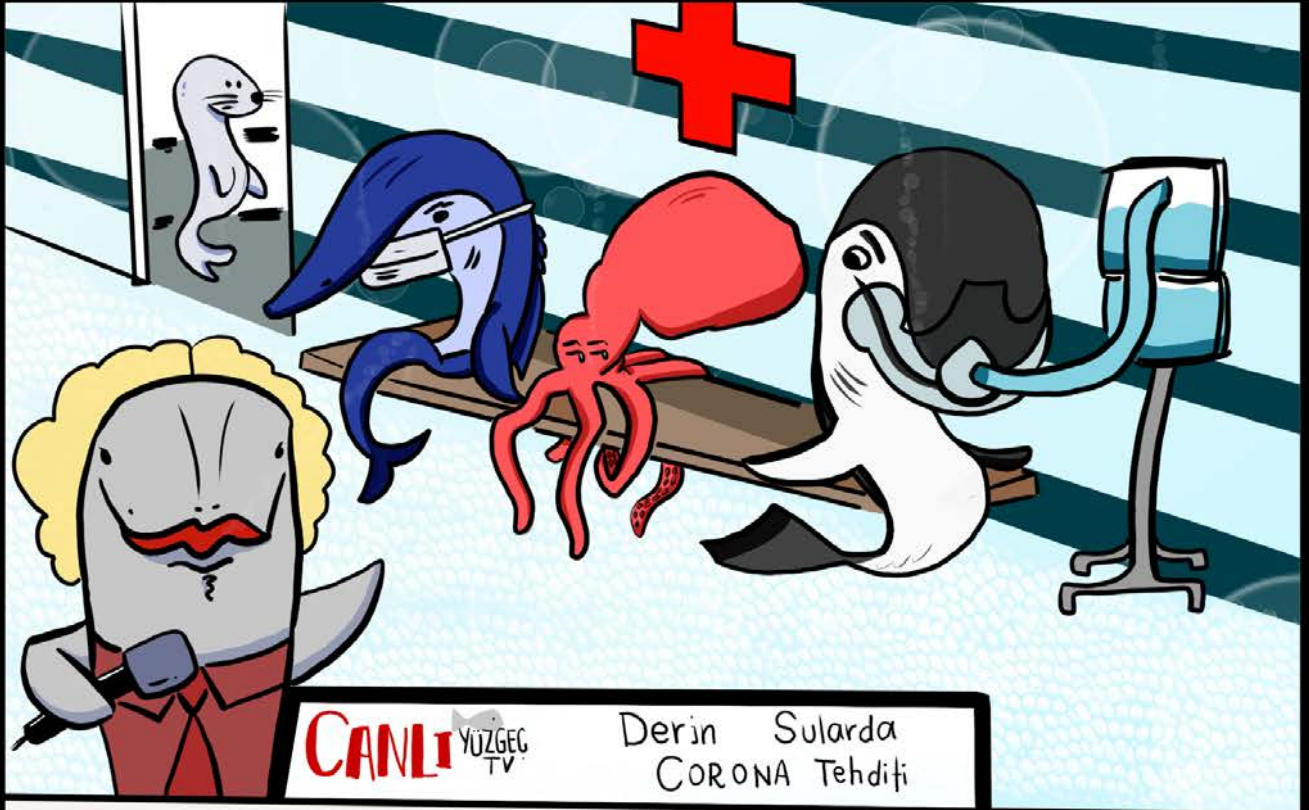
Kadın ayağa kalktı, şuh bir öpücük yolladı adama dudaklarını büzerek.

Bu ölüm öpücüğüydü. Gelip adamın yüreğine kondu.

- Dilo Ez Bımrım, dedi son bir kez adam. Kadın duymadı bile onu, şen bir kahkaha attı yankısı cümle âlemi sardı.

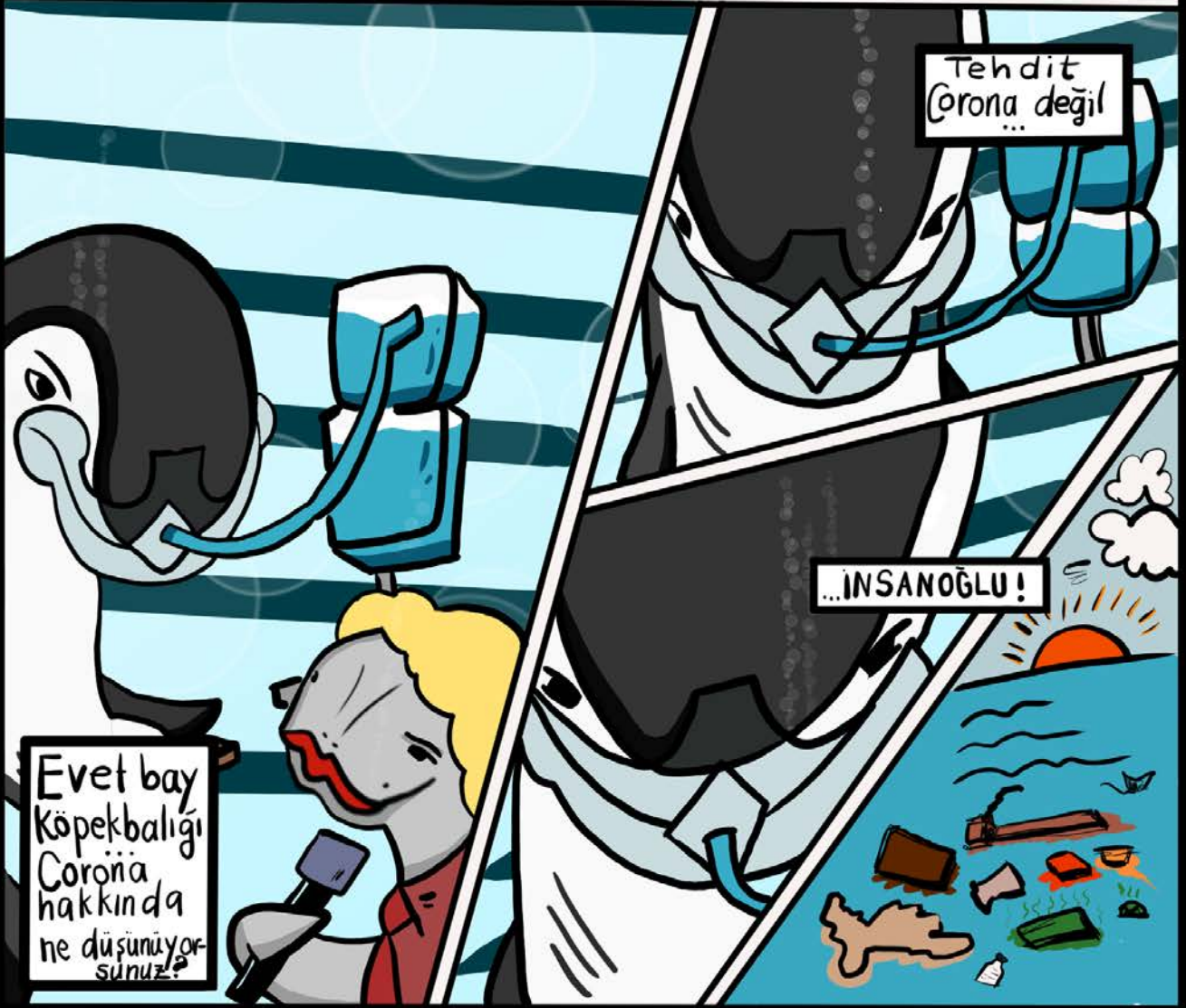

CANLI YÜZGEÇ TV

Derin Sularda
CORONA Tehdiği

Tehdit
Corona değil

...INSANOĞLU!

Evet bay
Köpekbalığı
Corona
hakkında
ne düşünüyor-
sunuz?

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Aybike Ulubaş

Stefan Zweig; Viyana doğumlu Yahudi kökenli Avusturyalı yazar.

Bir çoğumuz insan duygularının kaleme alınış tarzından çok etkileniriz. Kendi yaşadığımız duyguları bizim yerimize izah eden insanı hayranlıkla okuruz. Hele bir de o duyguları okurken hissettiriyorsa ne ala.. İşte Zweig öyle bir yazar.

Bilinmeyen bir kadının mektubu'nu, hayatımın belki de duygulardan en yoksun olduğu bir döneminde okudum. Bana tekrar hissettiren, duyguları hatırlatan bir kitap oldu. Okurken kalbim çarptı, ellerim terledi, hatta ağladım. Beni götürdüğü o hisler dünyasından büyülenmiştim. Kitabı bitirip son sayfayı çevirdikten sonra "Ben ne okudum?" diye sordum kendime. Okuduğum kitap öyle yoğundu ki hiç durmadan ilk sayfaya dönüp baştan başladım. Hala ara sıra bu kitabı tekrardan okurum ve yeni şeyler bulurum.

Kitabın orjinal dili Almanca. Türkçe çevirisini ise Ahmet Cemal kaleme almış. Çevirileri her zaman çokça eleştiren biri olarak bu çeviriyi dilin kullanımına hayran kalarak okudum. Türkçesinin edebi halinden çok etkilendiğim için bir de Almancasını okumaya karar verdim. Almancası ise ayrı bir edebiyat şöleniydi sanki. Almancadaki edebi anlatım Türkçe'ye başarıyla çevrilmiş. Kitap insanı her dilde etkilemeyi çok iyi başarıyor.

Bu bir aşk hikayesi. Fakat okuduğumuz aşk kitaplarından bir farkı var. Bu sefer aşkı bir kadından dinliyoruz. Bir kadının aşkına şahit oluyoruz. Bir kadının ne denli sevebileceğini görüyoruz ve hissediyoruz. Öyle büyük bir seveda ki yaşanan,

okuyucunun göğsünde bir sancıyla ona eşlik etmemesi elde değil. Çocuk yaşta başlayan ama bütün bir ömrü etkilemiş bir seveda.. Hayatının neredeyse tamamını seyerek geçirmiş bir kadın ve onun seveda satırları...

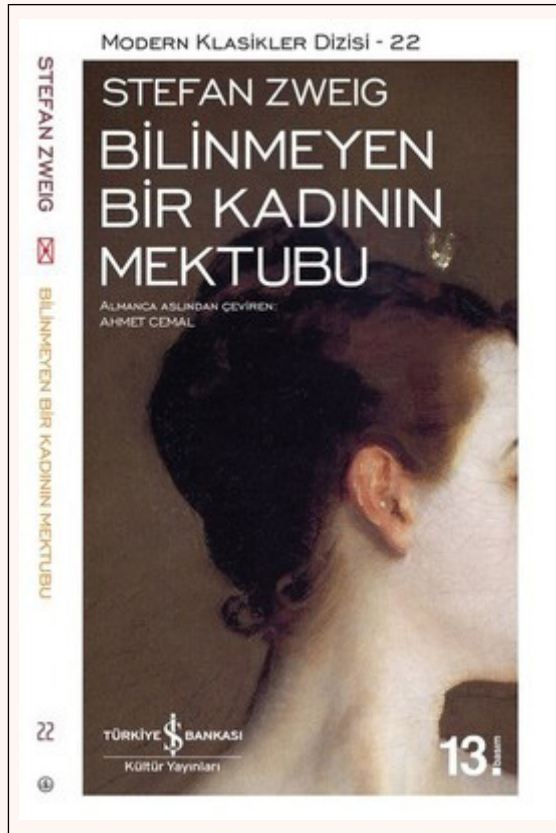
Sevdiği adama yazdığı mektuba "Sana, beni asla tanımamış olan sana" diye başlıyor. Bir insanın bu denli sevgide dahi tanınmamasına insan hayret ediyor. Dağları deldiren seveda, bazen tam önümüzde olsa dahi görünmüyor.

İnsanın çocukkenki sevgisinin saflığını ise şöyle anlatmış kahramanımız "Seni kimse o kız kadar, yani benim kadar, olduğum ve senin için hep öyle kalan benim kadar köle gibi ve bir köpeğin sadakatiyle kendini adayarak sevmeyi, çünkü yeryüzünde hiçbir şey kuytuluklardaki bir çocuğun fark edilmeyen sevgisiyle karşılaştırılmaz"

Bu kitabı okuyan kişi eğer bir edebiyatçı ya da edebiyat aşığıysa okurken bu sevdanın dile getirilişinden büyülenecektir. Bir psikolog veya psikoloji ile ilgilenen biriye yaşanan aşk hikayesinin insan ruhundaki temellerine bakacaktır.

Bir çok yönden araştırmaya değer bir anlatım ve hikaye var karşınızda.

İnsanın hayatında dönüm noktaları olur. Kimi zaman bir şehir kimi zaman bir olay kimi zamansa bir insan değiştirir hayatımızın bütün şeklini. Bu kitapta bir insanın, bir başka insanın hayatına ne denli etki ettiğini okuyacaksınız. Ve hiçbir etki tek bir sonuç vermiyor. Devam eden bir silsile gibi birçok sonuç doğuruyor. Bir sevdanın doğuracağı bütün sonuçlara razı olmuş bir kadının ne denli güçlü olduğuna inanamazsınız.

Beni Bir Kere Dövdüler

Atilla İlhan

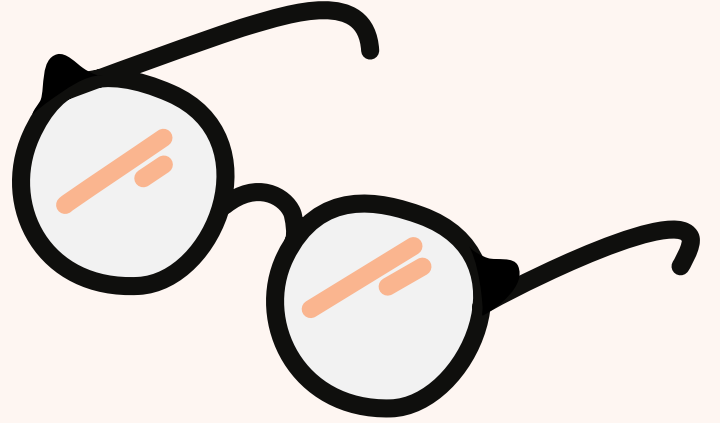
beni bir kere dövdüler çok gözlüklüydüm
daha bere giyiyordum bıyıklarım da duruyor
büyükdere'de dövdüler emirgân ve birileri
geceleyin dövdüler dişlerimi tükürdüm

emirgan'la aramız çok eskiden beri yok
niye ölmedim diye bana bozuluyor
ötekiler şurda burda azar azar gördüğüm
çakıdan bozma itler sustalı birileri
fakat çok fena dövdüler size ne söylüyorum
bir vakit omuzlarım tutmadı dişlerimi tükürdüm

boşyerlerime vurdular yumrukları duruyor
gecenin bir saatinde gizlice kustum
bir böcek yürüyordu boynumdan içeri
burnum mu kanıyordu ağlıyor muydum
büyükdere'de dövdüler emirgân ve birileri
ayıran eden çıkmadı susadım su veren yok
kavgalı olmasaydık belki seni düşünürdüm
çocuk sıcaklığına sığınıp uyumayı
omzum bir vakit tutmadı dişlemi tükürdüm

fakat çok fena dövdüler size ne söylüyorum
daha bere giyiyordum bıyıklarım da duruyor
hiç kimse o halimde görsün istemiyordum
eczane aramak filan aklımdan geçmedi
sıcak bir şeyler içmek otelde motelde
kavgalı olmasaydık belki seni düşünürdüm
dağıtılmış suratımı avuçlarına saklamayı
ağlamayı düşünürdüm kim bilir belki de
bir vakit omzum tutmadı dişlerimi tükürdüm

beni bir kere dövdüler çok gözlüklüydüm
daha bere giyiyordum bıyıklarım da duruyor
büyükdere'de dövdüler emirgân ve birileri
senin için dövdüler dişlerimi tükürdüm

Her gün nasıl da değişiyorum. Gözle görülür şekilde büyüyor zihnimde düşünceler. Bir gün ak dediğim ertesi gün kara oluyor. Pişmanlık duymuyorum. Her taşın altında kendimi aramaktan yorulmuyorum. Bu benim görevim. Buhranlı günlerim. Entelektüel sancılarım. Zihnim. Ruhum. Bedenim. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum ve bu delilik hissi bana zevk veriyor. Daha az deli, daha çok normal olsam kendimi sevmeydim belki. İnsan fakirliğe yokluğa kıtlığa özenir mi, nedense özeniyor bilinçaltım benim bile haberim yokken. Keşke kalem alacak param dahi olmasaydı da düşüncelerimi ezberlemek zorunda kalsaydım. Toprağa kazıyordum yahut neler dönmüşse o gün aklımda. Keşke odama günler boyu aç

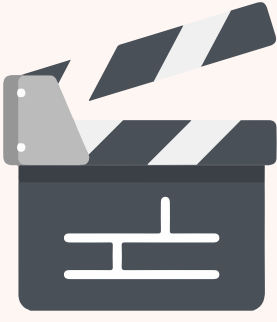
gitseydim de bulacağım ilk nimetin değerini öyle bir anlasaydım, şiirler yazsaydım bir kuru ekmeğe. Memleketimi göremeseydim keşke yıllarca, ancak rüyalarım girseydi de sabaha kadar ağlasaydım. Keşke ıssız bir adaya düşüverseydim de yalnızlığımla kalakalsaydım. Dostlarım arkadaşlarım ailem... Beni tanıyan kim varsa uzaklaşsa, seslerine hasret olsaydım. Kafayı yememe ramak kalsaydı belki de toptan delirseydim. Her şey ne güzel olurdu o zaman. Çoğunuz beni yadırgayacak biliyorum. Hor göreceksiniz. Düzene uymayana öyle yaparlar. Kötü bakarlar, arkasından konuşurlar. Az değişik bir işe kalkışın hemen nasıl da yaftayı yersiniz, bozuğa çıkar adınız. "Yazık oldu, vah vah"lanırsınız. Ama kimin umurunda? Belli ki benim değil.

The Bubble Boy, 1884
Paul Peel

John Wick Serisi

Nasıl Oldu da Kısa Sürede Büyük Bir Kitleye Ulaştı?

Nebi Salih Küçük

1) John Wick, konusu ve akışı gereği kendisine son derece uyan bir aktör bulmuştur. Donuk ve Azrail suratlı Keanu Reeves. Matrix serisinden spora ve uzak doğu sanatlarına çok da uzak olmayan Reeves, bu seride muazzam bir iş çıkarıyor. Çoğu aksiyon serisinde başrol oyuncusu gerekli alt-yapısı olmadığı için çekimlere ve dolaşısıyla biz seyirciye o aksiyonu veremez, geçiremez. Örneğin 'Resident Evil' serisinde o kadar çok cut vardır ki bir süre sonra başınız ağrımaya başlar. Ortalama bir dövüş sahnesinde bile 100'e yakın cut görebilirsiniz. Sürekli kesilen bu sahneler hemen sizin negatif bir yaklaşım oluşturmanıza sebep olur ki haklısınızdır da fakat Wick serisinde Keanu ve yönetmen uyumunu, kalitesini serinin her saniyesinde hissedersiniz. Aksiyon sahnelerinde renk, ses mükemmelliği bir yana başrol oyuncularını kesinlikle o aksiyonu size yaşatır.

2) Müzikler. John Wick serisi üç filmidir. Hem trailer hem de filmin içinde şahane bir soundtrack kullanıyor. Yer yer dubstep, yer yer deep house, yer yer de tekno ile harmanlanmış ve biraz da karanlık sosla bezenmiş bu orijinal soundtrack albümleri kesinlikle ve kesinlikle filme vereceğiniz puanın bir adet daha yükselmesine vesile oluyor.

3) Filmin özlediğimiz "saf" aksiyonu bize hissettirmesi. Son yıllarda artık gına getiren CGI(computer-generated imagery)*, yeşil perdeler ya da yukarıda verdiğimiz cut sahnelerle yapılmış gibi olan

ama leş gibi duran aksiyon filmlerinden sonra John Wick aslında bize istediğimiz minimal şeyi veriyor. Dünyanın yok olmasını Thanos başka bir yerde yapsın ya da 467 araba hızlı ve öfkeli serisinde ardi ardına patlasın, önemli değil. Ben görsel efekti az ve içinde daha fazla insan emeğiyle (bilek) yapılmış bu sahneleri istiyorum.

4) John Wick evreninin kurumsal bir kuruluş içinde yaşaması. Evet bu gerçekten insanda, seyircide güzel bir merak oluşturuyor. Belirli bir alan içerisinde adam öldürememek, bunu yaptığında sonuçlarına katlanmak, 'assassin creed' oyunu gibi üstüne başına bir şey alacağın zaman bunun belirli bir store/money düzeneği ile ilerlemesi bence filmi daha

şık bir yere götürüyor ve seyirci de bu durumdan memnun.

5) Filmin kendisini zaten çok ciddiye almaması. John Wick serisi size alt metinlerde imgeler eş-

liğinde bir şeyler sunan, hayatın sırrını vereceğini iddia eden bir film değil. Arkadaşlar günde elinizde 4-5 saat salak uygulamalarla milletin ne içtiğine bakıyorsunuz, sevgilinize tartışıyorsunuz, maddi problemleri düşünüyorsunuz ya da okul ile uğraşıyorsunuz. Yahu günde 2 saat rehabilite olmak şu zamanda gerçekten zor iş. Hiçbir şey düşünmeden saf bir aksiyon filmi izlemek bence küçümsenecek bir olay değil.

John Wick serisi kendi türünde en iyi işlerden (çoğuna göre en iyisi). Ben de zamanında Tarkovski, Kubrick ya da Scorsese izlerim, izledim ama kusura bakmayın sinemanın pop-corn temellerinin çoğunu yerine getiren bir seri olan John Wick serisini reddetmek fularcılık oynamaktan fazlası değil. Her anlamda leziz bir seriye dönüşmüş bu filmin tüm ekibine selam olsun.

Yaşlı adam sonunda bitirdiği şaheserini gitar sehпасına dayadı. Onun için özeldi. Ustalığının son parçasıydı. Bırakıyordu artık. Ağaç şekillendirmek, güzel gitarlar yapmak yetmişti. Bu son eser onu fazlasıyla tatmin etmişti. Görenler, eline alıp gövdesini okşayanlar ne kadar özel olduğunu hissedeceklardı.

Yıllardır birlikte çalıştığı müzik dükkanını aradı. Telefon açıldığında ses beklemeden atıldı:

"Sonunda bitti!", yaşlı adam öksürdü. "O, o... O muhteşem gözüküyor. Sanki hala ormanın bir parçası gibi. Asırlık ağacın yaşayan bir parçası gibi."

"Sağ ol ihtiyar ben de iyiyim.", dedi genç adam ve gülüştüler. "Eminim güzel olmuştur üstadım. Ne zaman alayım ve yanımda kaç kağıtla geleyim?"

"Hayır, anlamıyorsun. Bu gerçekten bir şaheser oldu. Ve... Ve ben bırakıyorum. Hem yaşlandım hem de bundan daha iyisini yapamam. Para da istemez. Artık ihtiyacım yok. Yarın bir gün öleceğim. Bunu bitirmek de beni çok yordu ama sanki içimdeki bütün nefreti ve öfkeyi aldı benden.

Para hala istemem ama iyisi mi sen gitarı açık arttırmaya koy. Böylece eser hakkını alır. Sen de payını alır gerisini bağışlarsın. Tamam mı?"

"Tamamdır ihtiyar, sen nasıl istersen. Bu arada sen yine de kendine haksızlık etme, gençsin sen. Ama emekli olmak istiyorsan o senin kararın. Neyse, ben bizim elemanı gönderirim almaya madem ortada para teslimi yok."

"Peki Timur oğlum. Görüşürüz. Arada çaya beklerim."
"İnşallah, ben de beklerim. Görüşüz. Kendine iyi bak ihtiyar."

Timur, her akşamki ferahlığıyla dükkânında sabırsızlıkla gitarı bekliyordu. Neredeyse kapanma saati gelmişti. Hiç adeti olmasa da elemanlarını erken yolladı. O eve gidemezdi, telleri takmadan gözüne uyku girmezdi. Bugün dükkânda kalacaktı. İhtiyar da dağın başında oturuyor, diye düşündü. Duvardaki saate baktı. Bir saate anca gelirdi gitar. Nasıl olduğunu hayal etmeye başladı. Eğer ihtiyarın dediği kadar varsa çok para ederdi. Biliyordu işinin ehli hatta en iyisi olduğunu. Güveniyordu sözlerine ve işlerine. Kalan bir saati dükkânın içindeki küçük stüdyoda geçiriyordu şimdi. Kendinden geçti. Müziğin eşsiz hazzı onu başka diyarlara götürüyordu. Ta ki ayın elemanı elinde bir gitar sandığıyla stüdyoya dalana kadar: "Timur abi kusura b..." derken direkt sözü kesildi.

Ne kusuru, sen ayın elemanısın ve bana bir şaheser getirdin.", duraksadı. Omuzla iki hafif 'aferin tokadı' vurmaktan sonra gitarı gururluydu. Patron olduğunu hatırlamış bir eda ile "İçeri masaya geçelim, düş arkama."

Timur önde meraklı, eleman arkada tatminkâr, masanın başına geldiler. Timur'un kalbi ölesiye çarpıyordu. Elleri nazikçe ama aynı zamanda titreyerek sandığı açtı ve işte onu gördü; şaheseri. Eleman da gözlerini ardı-

na kadar açmış bakıyordu. "Bir sanat eseri.", dedi. Elini uzatıp dokunacaktı ki Timur, "Hayır!" diye tiz bir sesle haykırdı. Eleman bir anda korkarak arkaya attı kendini. Timur gülümsüyordu, ardına kadar gülümsüyordu. Eline aldı. Sapı sanki gerçek bir ağaç dalıydı. Işığın altında odaklandı. Gövdesine işlenmiş dikenli sarmaşık desenleri de çok gerçekçiydi. Gözlerini alamıyordu. Elemanı evine gönderdi. Bu zevki kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Şimdi masanın üzerinde bıraktığı gitarın sap başına telleri tek tek bağlayıp gövdesindeki köprüye tıparlarla sabitledi. Akustik bir gitardı artık tam anlamıyla. Sesi insanı kendinden geçirmekle kalmıyor hayallere götürüyordu ama yetenek neyse o kadar oluyordu tabii ki. Gitarın rengi ve şekli o kadar ağaçsıydı ki ihtiyarın hissettiklerini anlıyor ve hissediyordu. Elinden bırakamıyordu. Köşedeki kanepeye uzandı ve gitara sarılarak uykuya daldı.

Sabah uyandığında çok mutlu, aynı zamanda da tehlikede hissediyordu. Garip bir duygu ikilisi, diye düşündü. Dükkandaki tek tuvalete yöneldi.

Bağırsaklarını boşaltmaya yetecek kadar zaman sonra telefonuna koştı. Açık arttırmayı ayarlamak için görüşmelere başladı. Gitarı öve öve bitiremedi. Ama sonunda ertesi akşama zenginlerle dolu bir seans ayarladı. Ertesi gün geldiğinde ondan ayrılmak zor olacak ama güzel bir yardım yapmış olacağız neyse ki, diye düşündü. Ama aslında umurunda değildi. Sadece vicdanını rahatlatmak isteyen küçük çapta bir zengin'in iç deyişleriydi bunlar.

Ertesi günün akşamı nihayet geldiğinde Timur, alçak sahneye çıktı. Gitarın bulunduğu camekanın üstündeki bembeyaz örtüyü iki parmağının uçlarıyla tuttu ve kalabalığa dönerek:

"Baylar ve bayanlar, karşınızda şu ana kadar görüp görebileceğiniz en nadide şaheser. Olağanüstü işçiliğiyle aynı zamanda bir sanat ve ustasının- ne yazık ki- son eseri. Dikkatli olun. Derin ve karanlık ormanların sahibinden alınmış görünümü sizi ürkütebilir. Ama aynı zamanda sesi, sizi yetenekleriniz ölçüsünde hayallerinize götürebilir.", dedi ve örtüyü nazikçe kaldırdı. Kalabalıktan hayranlık nidaları yükseldi. Birkaçı ise dehşete düşmüş bakışlar atıyordu sahneye. Kısa sürede kalabalık, tek tek ayağa kalkarken alkış tutmaya başladı. Timur gururla karışık kurnaz bir sırıtışla karşıladı. Sahne kenarından bir öksürük duyunca elleriyle gitarı gösterip eğilerek selamladı. Tekrar söze başlarken alkışlar kesilmeye başladı: "Evet, sevgili konuklarımız, evet... Ne kadar muhteşem bir şaheser olduğunu hepimiz biliyoruz artık. Şimdi ise biraz para konuşalım değil mi?" derken suratını tuhaf bir şekle sokup kalabalığa soru soran bakışlar attı ve alkışlar yükseldi. "Evet, konuşacağız ama bugün farklı ve güzel bir niyetle konuşacağız. Ustamız özel bir teklifte bulundu.

Eserini açık arttırmaya çıkarmamızı ve paranın da başışlanmasını istedi. Tabii biz payımızı aldıktan sonra,” dedi kahkaha atarak ve kalabalıktan da aynı şekilde karşılık aldı. “Yani bu akşam sizden cömert davranmanızı bekliyoruz. Ve açık arttırmayı 100 TL ile başlatıyorum. Var mı arttıran?”. Çekişmeli ama zengin pintiliği ile geçen bir zaman sonra; “6 numara! Yok mu arttıran?”, uzun bir sessizlik sonrası, “85 bin liraya satıyorum, satıyorum, saattim!”, dedi ve tokmak sesi duyuldu. Herkes ayağa kalkıp alkışlamaya başladı. Bay 6 Numara ise asaletinin arkasına zar zor sakladığı neşesiyle sahneye çıktı ve deklanşörler duruma el attı.

Timur sahne arkasına geçtiğinde mutlu olduğunu, bir yükten kurtulduğunu hissediyordu. Şaheserden ayrılmak hiç de zor olmamıştı ve hala başış parası umurunda değildi. İhtiyarla artık çalışmayacak olması da umurunda değildi. Umrunda olan bir tehlikeden uzaklaşmışlık huzuruydu. “Şimdi dükkâna dönmeliyim, ayın elemanı favorin olsa da güvenmeyeceksin.”; dükkâni bırakacağı zaman ayın elemanı vekilliğini yapıyordu.

Bay 6 Numaranın, adamlarına bakışlarıyla emir vermesiyle sahneden inip kendini dışarı atması bir olmuştu. Derin nefeslerinde boğuluyor, kalp atışlarında sarsılıyordu. Kısa süre inledi. Çömelmişti. Kendine gelmeye başlarken önce ayak seslerini duydu, sonra seslerin sahibi konuştu: “İyi misiniz?”

“Ah, evet... Evet iyiyim.”, ayağa kalktı; “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. İyi olmanıza sevindim Bay 6 Numara.”, dedi sesin sahibi gülerek. 6 Numara da gülmek için çaba harcıyarak:

“Evet, o benim galiba. Mazhar, Mazhar Alınsan.”

“Memnum oldum Mazhar Bey.”, elini uzatarak; “Timur, Timur Büyükbaş.”, dedi ve sallanmış elini geri aldı. Küçümseyen ucuz bir gururla; “Tebrik ederim, kedi olalı bir fareyi tuttunuz. Şaheseri aldınız.” Mazhar neye uğradığına şaşırmış, aynı zamanda yenilmiş biri gibi hissederek;

“T-te-teşekkürler. Artık gitmeliyim.” “Rica ederim.”, dedi Timur ve arkasına bakmadan orayı terk etti. Mazhar ise arkasından ezilmiş bir fakir gibi bakarak kalakaldı. Bu hisselerini neye borçlu olduğunu anlamıyordu. Az önce bir ustalık eserine, bir mükemmeliyete sahip

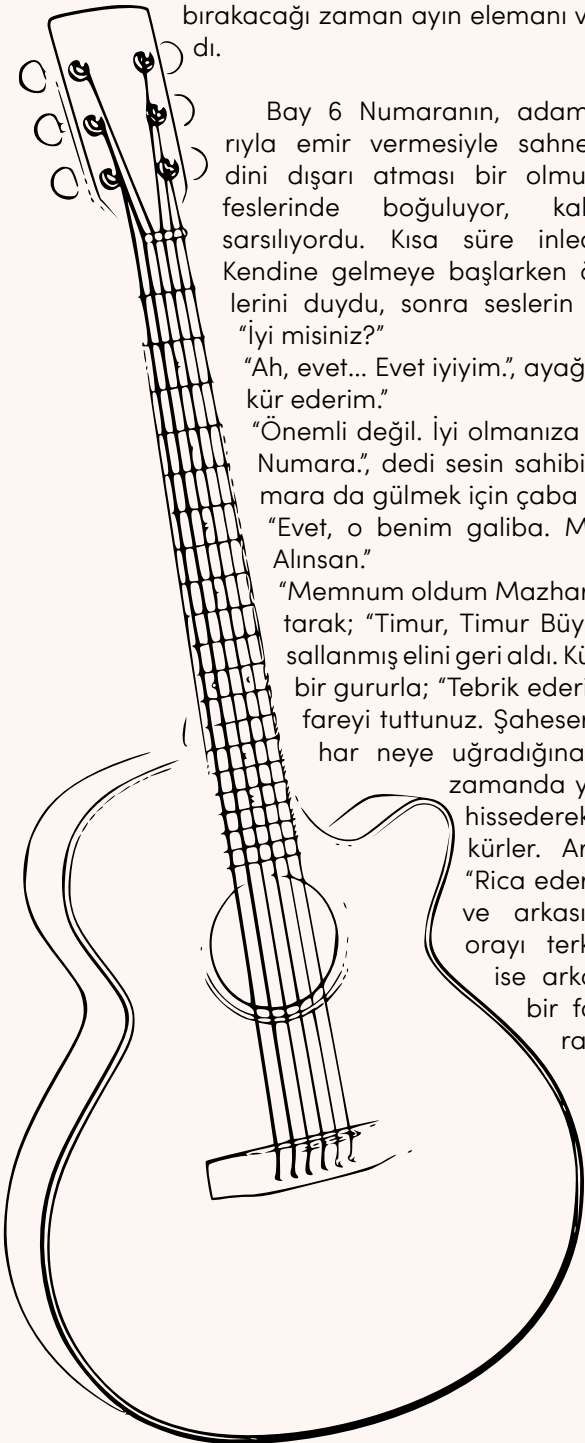
olmuştu. Peki bu adam neden böyle ezer tavırlarla konuşmuştu? Kendini neden ezilmiş hissediyordu? Milyar dolarlık şirketin, onlarca lüks müzik stüdyolarının sahibi, saygın bir iş adamıydı o. Peki neden, neden?

Hayatında bu kadar duygu karmaşası yaşamadığını düşünüyordu arabasına giderken. Çünkü şimdi asaletinin arkasında gizlediği o neşe geri geliyordu. Arabasında adamlarını bekliyordu. Sonunda gitar sandığıyla gözüksüler. Onlar yaklaştıkça neşesi, müzik yapma isteği yükseliyordu. Artık Timur’u tanımiyordu bile.

Muhteşem malikanesine ne ara geldiğini anlamadı. Sarhoş gibiydi. Kendini bir anda tek başına yatağının ucunda oturmuş, kapısı kapalı, karşısındaki gitar sandığına bakarken buldu:

“Bugün de amma garibim.”, duraksadı. “Yoksa bu gitarın bir büyü mü var acaba?”, dedi. Kıkırdamaya başladı. Ama ayyaş kıkırdaması gök gürültüsüyle kesildi. Bardaklar gökyüzünden delice boşalıyordu. Mazhar kendine geldi. Sandığa yürüdü. Elleri titriyordu. Zafer duygusuyla yenilmişlik duygusu birbirine karışıyordu. Ama kilileri açtığındaki ses çifti öyle tatmin ediciydi ki... Yavaşça kapağı kaldırdı. Şaheseri aldı, ahenkli seslere bıraktı ellerini ve telleri. Aynı anda bilinci hayal diyarına gidiyordu. Uzaydaydı. Yeşil lekeli mavi eliptik küreye bakıyordu. Bütün hatalarını, günahlarını, pişmanlıklarını böyle geride bırakabileceğini hayal ederdi hep. Bir süre sonra gözleri karardı. Ve tekrar gerçekliğe geldi. Çünkü elleri, ses üretmeyi bırakmıştı. Şaşkındı. “O adamın söyledikleri doğru. Belki farkında değil gerçek olduğunun ama beni gerçekten hayalime götürdü!”, dedi hayretle. Son zamanlarda üstüne çalıştığı başka bir parçayı çalmaya başladı. Çok zordu. Çalamayıp sinirlenmiş ve eski gitarını kırmış, çöp etmişti. Yine zar zor çalıyor, duraksadığı yerlerde giderek sinirleniyordu. Hayır kendine sinirlenmiyordu, bunun için fazla asildi ama gitarın güzelliği ona suç atmasını engelliyor gibiydi. Yine de Mazhar giderek sinirleniyordu. En sonunda gök gürültüsü eşliğinde gitarın gövdesine vurdu. Mazhar bir anda geriye savruldu. Neyse ki yatağa düştü. Hemen doğruldu. Şaheser karşında dimdik duruyordu. “Nasıl olur?”, diye haykırdı. İdrak edemeyerek; “Bunu o, o mu yaptı?”, dedi tiz bir sesle. Odadan dışarı atmak istedi kendini ama şaheser onu çağırıyordu. O kadar güzeldi ki... Az önce yaşadıklarını unutma noktasına geldi. Tekrar eline aldı. Tellere dokunur dokunmaz bir şey hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Dikenli sarmaşık deseni bileğine dolanıyor, kanatıyordu. Mazhar’ın kurtulma çabaları boşa gidiyordu. Çünkü boş-taki eli de artık boşta değildi. Çılgılık atmak istiyor ama sesi çıkmıyordu. Sanki büyülenmişti. Çok geçmeden sarmaşık boğazına sarılıyordu. Mazhar kanlar içinde boğuluyordu. Çırpınıyor, tekmeler savuruyordu ama hiçbir faydasını göremiyordu.

Mazhar ölmüş, yağmur dinmişti. İhtiyar dağ başında-ki evinde huzur dolmaya başlıyordu. Boş gitar sehpa-sına bakarak; “Kardeşlerinden birinin katilini öldürdün şaheser. İntikamın başladı.”, dedi ve gülümseyerek çayını yudumladı.

Fotoğraf: Süveyda Güleç
Central Park, New York City

Mona Roza

Sezai Karakoç

Mona Roza, siyah güller, ak güller
Geyvenin gülleri ve beyaz yatak
Kanadı kırık kuş merhamet ister
Ah, senin yüzünden kana batacak
Mona Roza siyah güller, ak güller

Ulur aya karşı kirli çakallar
Ürkek ürkek bakar tavşanlar dağa
Mona Roza, bugün bende bir hal var
Yağmur iğri iğri düşer toprağa
Ulur aya karşı kirli çakallar

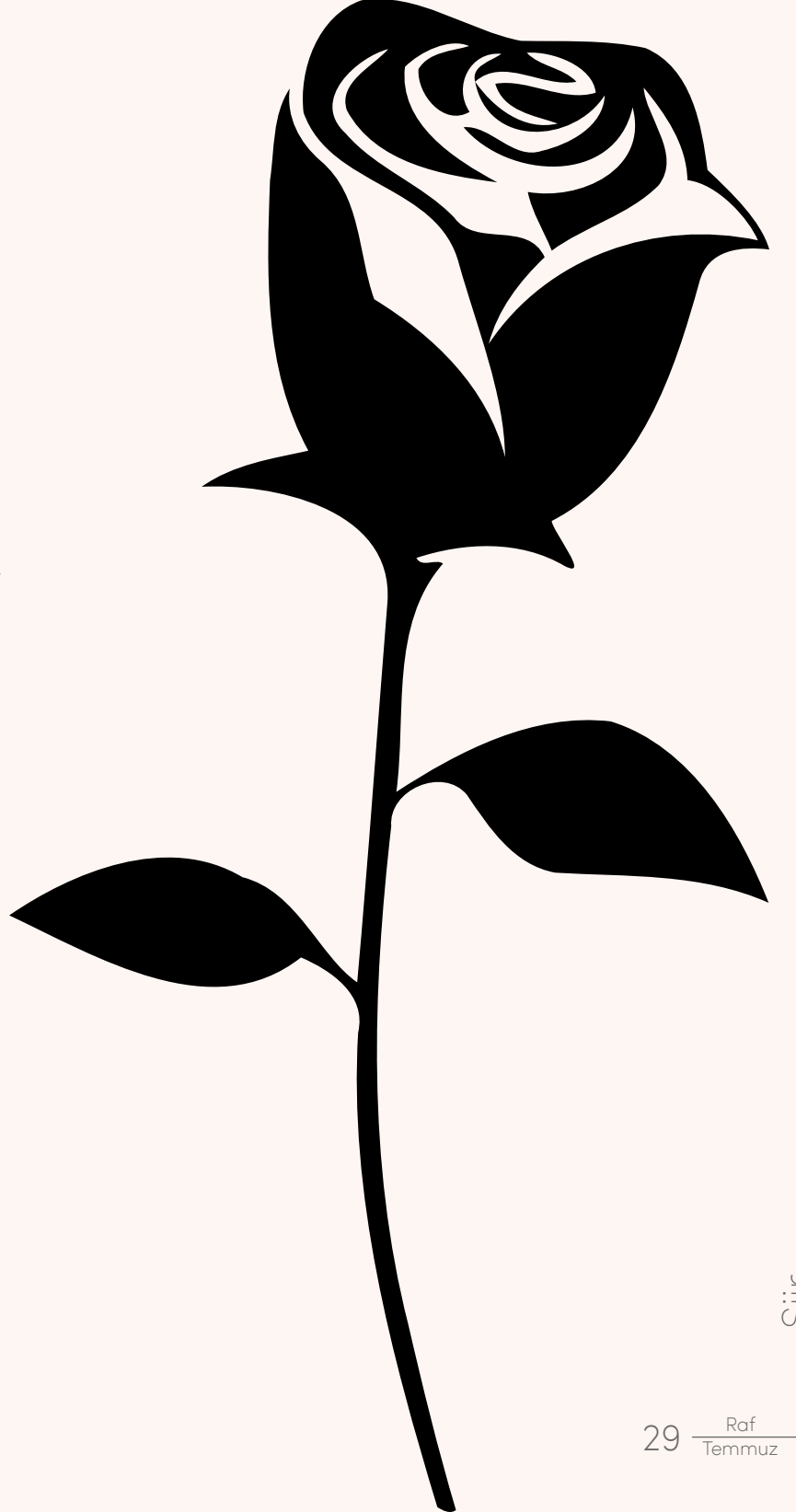
Açma pencereni perdeleri çek
Mona Roza seni görmemeliyim
Bir bakışın ölmem için yetecek
Anla Mona Roza, ben öteliyim
Açma pencereni perdeleri çek..

Zeytin ağaçları söğüt gölgesi
Bende çıkar güneş aydınlığa
Bir nişan yüzüğü, bir kapı sesi
Seni hatırlatıyor her zaman bana
Zeytin ağaçları söğüt gölgesi

Zambaklar en ıssız yerlerde açar
Ve vardır her vahşi çiçekte gurur
Bir mumun ardında bekleyen rüzgar
Işıksız ruhumu sallar da durur
Zambaklar en ıssız yerlerde açar

Ellerin ellerin ve parmakların
Bir nar çiçeğini eziyor gibi
Ellerinden belli olur bir kadın
Denizin dibinde geziyor gibi
Ellerin ellerin ve parmakların

Zaman ne de çabuk geçiyor Mona
Saat on ikidir söndü lambalar
Uyu da turnalar girsin rüyana
Bakma tuhaf tuhaf göğe bu kadar
Zaman ne de çabuk geçiyor Mona

Akşamları gelir incir kuşları
Konar bahçenin incirlerine
Kiminin rengi ak, kimisi sarı
Ahhh! Beni vursalar bir kuş yerine
Akşamları gelir incir kuşları

Ki ben Mona Roza bulurum seni
İncir kuşlarının bakışlarında
Hayatla doldurur bu boş yelkeni
O masum bakışlar su kenarında
Ki ben Mona Roza bulurum seni

Kırgın kırgın bakma yüzüme Roza
Henüz dinlemedin benden türküler
Benim aşkım sığmaz öyle her saza
En güzel şarkıyı bir kurşun söyler
Kırgın kırgın bakma yüzüme Roza

Artık inan bana muhacir kızı
Dinle ve kabul et itirafımı
Bir soğuk, bir garip, bir mavi sızı
Alev alev sardı her tarafımı
Artık inan bana muhacir kızı

Yağmurlardan sonra büyümüş başak
Meyvalar sabırla olgunlaşmış
Bir gün gözlerimin ta içine bak
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış
Yağmurlardan sonra büyümüş başak

Altın bilezikler o kokulu ten
Cevap versin bu kanlı kuş tüyüne
Bir tüy ki can verir bir gülümsesen
Bir tüy ki kapalı gece güne
Altın bilezikler o kokulu ten

Mona Roza siyah güller, ak güller
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak
Kanadı kırık kuş merhamet ister
Aaahhh! Senin yüzünden kana batacak!
Mona Roza siyah güller, ak güller

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

Madde 4

Hiç kimse kölelik veya kulluk altında bulundurulamaz, kölelik ve köle ticareti her türlü biçimde yasaktır.

Madde 5

Hiç kimseye işkence yapılamaz, zalimce, insanlık dışı veya onur kırıcı davranışlarda bulunulamaz ve ceza verilemez.

Madde 6

Herkesin, her nerede olursa olsun, hukuksal kişiliğinin tanınması hakkı vardır.

Madde 7

Herkes yasa önünde eşittir ve ayırım gözetilmeksizin yasanın korunmasından eşit olarak yararlanma hakkına sahiptir. Herkesin bu bildiregeye aykırı her türlü ayırım gözetici işleme karşı ve böyle işlemler için yapılacak her türlü kışkırtmaya karşı eşit korunma hakkı vardır.

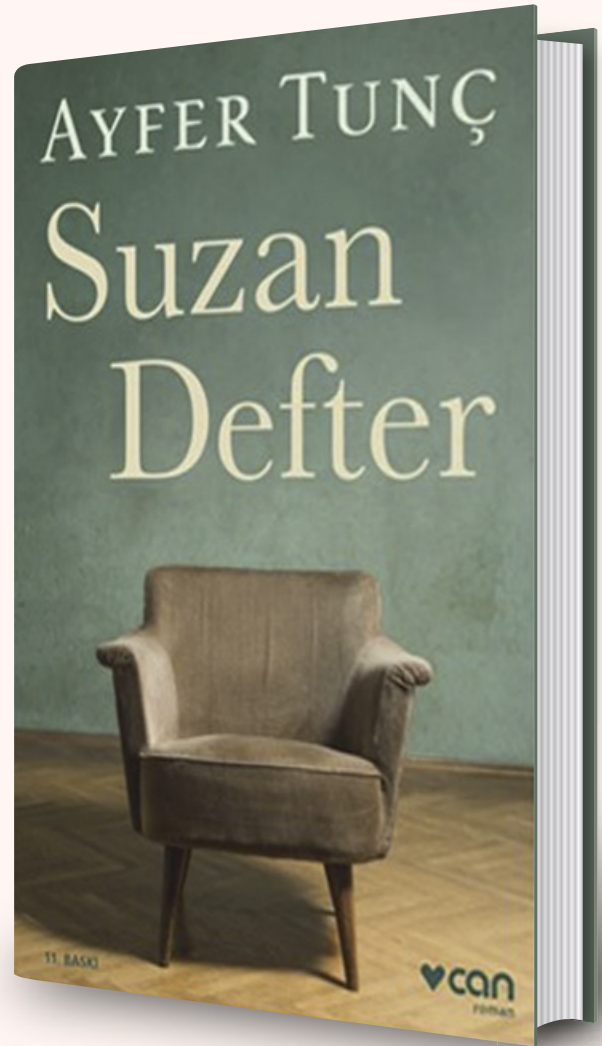
Suzan Defter

Ayşen Demirci

Bazı kitapları okumayı çok istersiniz ama zamanı değildir. İlk okumak istediğimde yazarın bu kitabını bir iki sayfa okuyup, bu da ne diyip bir köşeye koyduğumu çok iyi hatırlıyorum. Sonra da herhalde okumayacağıma karar verip birilerine hediye etmişim. İlk 50 sayfayı okuyup da bir köşeye koysaydım anlardım, ama daha ilk sayfasında ölümden bahsettiği için, sanırım kitaba büyük haksızlık yapmışım. Daha sonra kitabı yeniden alıp okumaya karar verdim. İki günde elimden hiç düşürmeden okudum ve bayılarak bitirdim. Doğru zamanda okuyup çok sevdiğim bir kitap oldu Suzan Defter.

Kitap günlük şeklinde yazılmış ve iki kişinin ağzından okuyoruz. Bir Derya anlatıyor, bir onun abisi. Suzan ise hep var ama yokluğuyla ortak oluyor bu hikayeye. Derya'nın abisi, kadınlar tarafından çok sevilen, hatta tapılan bir avukat. Derya ise ailesinden görmediği ilgiyi abisinde arıyor ama abisi ona karşı hep soğuk. Suzansa Derya'nın abisinin sevgilisi ve unutulamayan kadın. Kitap boyunca Suzan'ı merak edip, aşka sadık oluşuna hayran kaldım. Evliliğinde mutsuz ve yalnız bir adam olan Ekmel Bey'e ise çok üzuldüm.

Kitaptaki aile bireylerini okudukça tanıyor sunuz ve kitabın sonuna doğru hikaye ilmek halinde çözüldükçe, rahat bir nefes alıyorsunuz. Sonu belirsiz bitiyor, yazar size bırakıyor ama yine de içinize bir şey oturup kalıyor. Bence Suzan Defter, kendisiyle yüzleşmeye korkmayanların okuyup seveceği türden bir kitap. Umarım birileri okur ve kendisiyle yüzleşir.

Derdinize Şiir Gönderebilir Miyim?

Rıdvan Yıldız

Ellerimin ağrısı çocukların gözyaşı
Ateşten günler devriliyor üstümüze
Acılar liberalleşti kısa zamanda
Arsız kuruluşlar hala uluslararası

Yanlış herkesi birbirine benzetiyor
Güvercin gölgesi ölümün ucunda
Koca 21.yüzyıl bir maskeye sığar mı?
Ki havasız evlere sığıdı uygarlık adımları
Barbar şaniyla daracık yüzlerde

Deterjan betonların tatlısı soframda
Karanlık herkesin kardeşi halden anlamaz
Bulutlar soldu hüznün renginde
Uzakta kaldı menevişli sahiller
Maki dallarında fosilleşmiş coğrafya
Sakallarım cümbüşlü şeytan tüyüyle

Kaç kesik cümle kaybetti rengimiz
Mendil misafiri soğuk yüzümüzün
Kekre bir yaşam dikdörtgen masalarda nasıl geçsin
Şehrin kamburu bozuk ağızlarda
Susmak haylazlığı var gelgitlerin eteğinde

Kar suları kurtulmuş gururundan
Çiçekler acıtmaz toprağı
Yağmuru çalıyor sustukça zaman
Yırtık kelimelerin gölgesi elveda
Yuvamız manşetlerin izinde hüznün takviyeli

Bir cellatla yaşıyoruz düşlerimiz işgal
Şekil değiştiriyor gizli kötülüklerin bataklığı
Ve hala memleket meselesi meclisteki kavgalar
-Ki hiç bitmez-

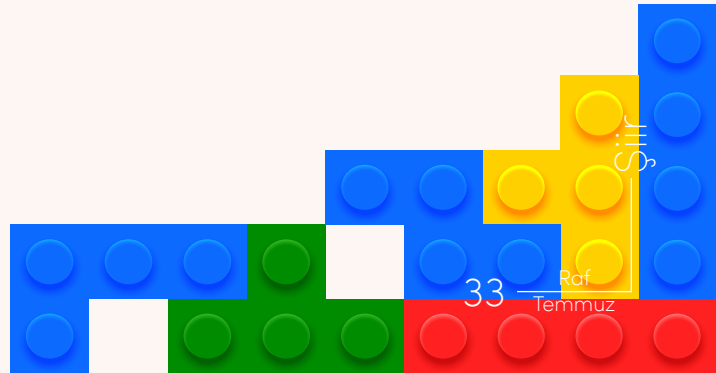
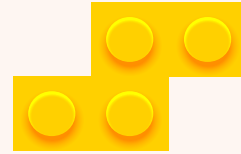
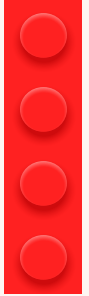
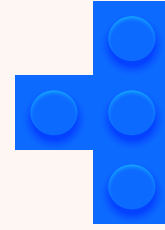
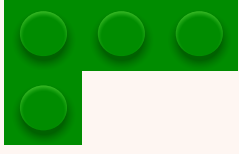
Sesler karanlıkta sönüyor
Bozkırın buğusu sabahta kimsesiz
Yaraya batırılmış saatler duvarda
Yıldızları okşuyor şivesi dökülen kadınlar

Molozlar yığılı suratsız yüzlerde
Hakaretler kötü bakışların feneri
Aydınlatıyor dar yüzlerde nefretimizi
Kapılar ağaçların kesik damarı/ kansız

Rutubetli tenimiz daralmış odalarda
Sahilleri kovalıyor köpek sesleri
Bir yığın adam gizleniyor derisinin altında
Karı koca ilaçlar püskürtüyorlar birbirine
Tatsız tuzsuz sahte yüzleriyle

Herkes kendi içinde boğuluyor
Fotoğrafta bile çalışıyor emekçiler
Görüyorsunuz
Ben günah meridyeninden geçiyorum

Vakit yok gidiyorum kirlenmiş yollar
Sütü kesilmiş anasız kuzuların
Sesim geç olmuş, boşluğu öğreniyor
Vakit çok dar
Bu kadar yola nasıl yetişirim,
Derdinize şiir gönderebilir miyim?

Hayatınızda çok kere sevebilirsiniz,
Hayatınızda çok kere de sevebilirsiniz,
Ama hayatınızda sadece bir defa yüreğinizi en içten titreten bir insan olur.
İşte o bir insan aynı doğum gibi, aynı Azrail gibi,
Aynı kıyamet gibi, aynı son peygamber gibi,
Bir defa gelir koca bir devrin ortasında.
Ve siz ya onu kaçırsınız ya da yakalarsınız.
Yakalayanlar bu şiiri okumuyorlar veya duygulanmıyorlar
Çünkü onlar mutlular.
Kaçıranlar ise başkalarının şiirine ağlayacak haldeler
Ve artık çok geç hepsi farkındalar.

Uzun şiirler ezberlemek zorunda kaldığın,
Hiç tanımadığın adamların derdine ağlayıp
Hiç tanımadığın insanların bardağından huylanmadan su içtiğin,
Ülkenin hangi şehrine gidersen git
Keşke şimdi yanımda olsaydı nasıl da severdi burayı diye içleniyor-
san,
Nazım yanıdaymış gibi Cemal tam karşında
Her çilingir sofrasının çilingiri tam da sen oluyorsan,
Hani su katmadan içiyorsan bütün anılarını en sek haliyle,
Deniz kenarı duygusal değil oldukça yalnız,
Kıyamet uzak değil oldukça yakın,
Azrail çok yakın bir dostun gibi geliyorsa,
Hiçbir ilaca başvurmuyorsan hastalık halinde
Çaresizce evinde yatıp, kendi devanı kendin arıyorsan
Hiçbir ilaç iyi gelmeyecekmiş gibi.
Kitaplarda geçen kıyametin o gün olduğunu sanıyorsan,
Ayrılık günü bütün trenlerden daha hızlı
Ve bütün otobüslerden daha kalabalıkça senin için,
Bir başına bağırdığını kimse duymuyorsa,
Kaç kırağı düştü otların üstüne, kaç güneş açtı,
Kaç kar yağdı ve kaç nevruz kutlandı ülkende bilmiyorsan
Sayısını hatırlayamayacak kadar yalnızsın.
Bu esaret hakikat bir şiirin sonunda mahlas gibi
Ömrünün orta yerine yalnızlığı yapıştırıp koydu,
Boynundan aşağı astıysa bütün hatalarını,
Aldatmamış aldatılmışsan
Ve bütün aldatılmışlıklar ne kadar aldatıldığını hatırlatı-
yorsa,
O yaşına kadar doyduğun güne lanet ediyor,
Doğduğun güne lanet ediyor
Ve boğazına takılıp kalıyorsa bütün bildiklerin,
Ağlamak korkaklık gelmiyorsa artık,
Cebindeki paranın hesabını tutmuyorsan,
Ya o gitmiştir ya da sen onun gitmesini hak etmişsin-
dir.

Mahşer günü deva aramaya çalışırsan üstüne kırağı
düşmüş ottan,
Kendi esaretin sonunda Allah'tan ya da hakikatten,
Cehennem senin hakkındır azizim,
Cenneti verdik dünyada aşk diye
Sen onu kaçırdın çoktan.

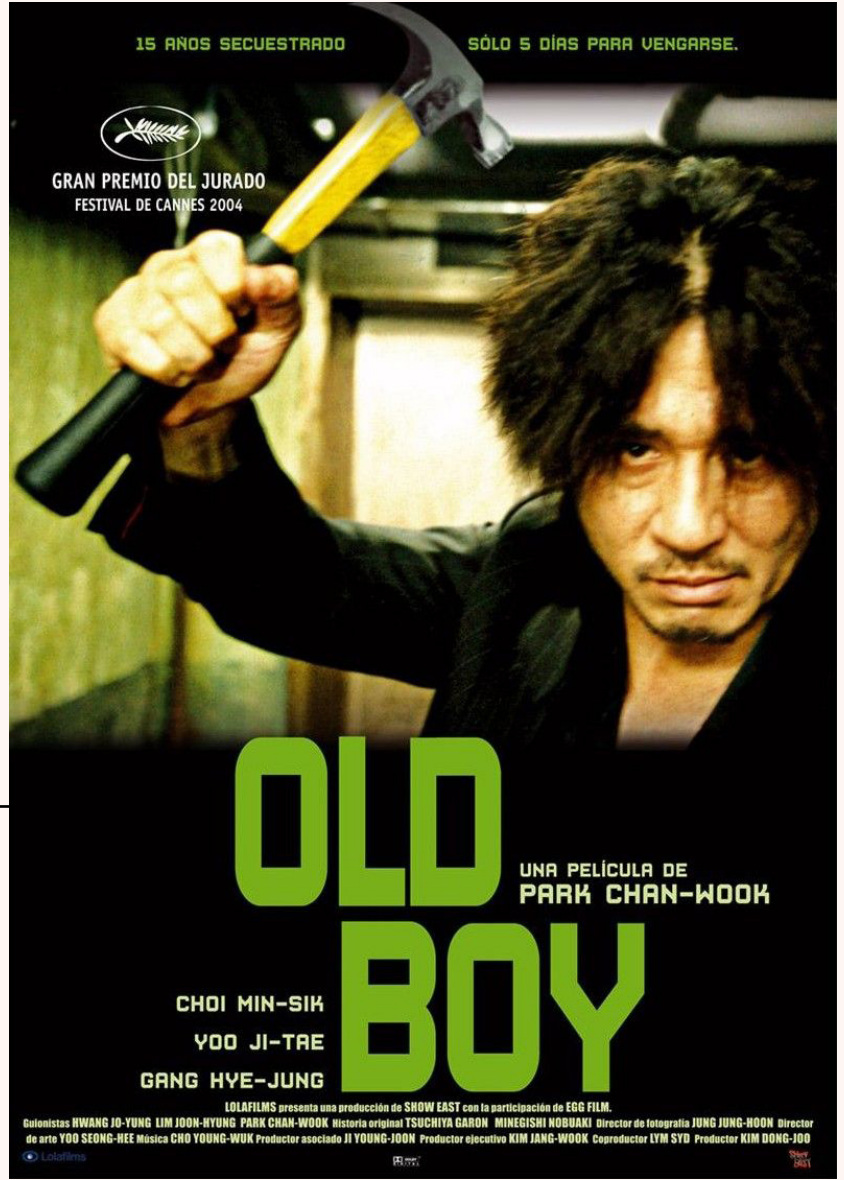
Oldboy

Tarık Güleç

Yönetmen: Park Chan-Wook

Yıl: 2003

IMDB: 8,4

İntikam filmi izlemek isteyenler ekran başına alalım sizi şöyle. Sinema tarihinin belki de en çarpıcı intikam filmlerinden birisi olan Oldboy baş karakterimiz Oh Dae'nin yağmurlu bir gecede kaçırılıp 15 yıl hapis tutulduktan sonra bırakılmasıyla başlar. Kendisini hapsedenden intikam almaya yemin eden ve neden hapsedildiğini öğrenmek isteyen Oh Dae hiç beklemediği gerçeklerle yüzleşecektir. Film, başında çalan hareketli ve heyecanlı müzikle bizi bir solukta içine çeker ve ilk sahnesinden bize bol aksiyonlu bir film olacağını sinyali verir. Filmin en son sahnesinde çalan hüznü ve içten beste, şaşkınlıktan dona kalmış yüzümüzle söylenecek tek bir sözün kalmadığını anladığımızda bize ilaç gibi gelir. Yönetmenimiz Park Chan Wook bol şiddet içeren ve kanlı sahneler barındıran filmleriyle ünlüdür. Bu tarzı ünlü Hollywood yönetmeni Quentin Tarantino ile yakın benzerlik gösterir. Film Güney Kore sinemasının en çok izlenen filmlerinden birisidir ve 2013 yılında Hollywood uyarlaması yapılmıştır. Birçok kişide izlendikten sonra pek hoş bir tat bırakmayan film rahatsız edici olarak tabir edilebilir. Ancak güçlü hikayesi, filmin başından sonuna kadar hiç düşmeyen aksiyon ve gizemiyle hiç sıkılmadan izleyeceğiniz bir yapıt olacağı kesindir.

Beklemek Ömür Boyu

Nesrin

Beklemek ömür boyu. Herkes bekler; bazen kaçınılmaz olanı bazen bir mucizeyi bekler. Sabırla bekler kimi, kimi umutla, kimi dört gözle bekler. Bazen güzeldir beklemek; heyecanlıdır, insanı ayakta tutan şeydir. Bazen de zordur; çaresiz hissettirir, vazgeçirir, isyan ettirir.

İnsanın dünyaya gelişi bir anne-babanın onu beklemesiyle başlar, onun doğacağı günü dört gözle beklemesiyle. Sonrasında da hiç bitmez anne babanın bekleme süreci; ilk kelimesi, ilk adımı, okulun ilk günü, mezuniyeti, bu böyle uzar gider.

Bir çocuk babasının işten gelişini bekler, sokağın başında ya da pencerede. Az önce kırdığı bardağa sinirlenen annesinin kendisini affedip ona sarılmasını bekler. Hediyeler almak için doğum günlerini bekler. Büyümeyi bekler, büyüdüğünde yapabileceklerini düşünerek.

Bir gencin hayalleri vardır. Dünyayı görmek ister. Yeni yerler görüp, yeni maceralar yaşamak ister. Bunu yapabilmek için de okulu bitirip para kazanacağı günleri bekler. Kimi gitar çalıp şarkı söyleyerek bir gün ünlü olmayı bekler. Aşık olmayı bekler, sevdi-

ğiyle evlenip bir aile kuracağı günü.

İnsan bekler; baharları, çiçeklerin açmasını, bahçesindeki ağaçların meyve vermesini bekler. Kimi geceyi, kimi gündüzü bekler, hafta sonunlarını bekler.

Yalnızlar bir dost bekler; bir telefon, bir kapı, tanıdık bir ses bekler.

İşsizler iş bulmayı, çalışanlar emekli olmayı bekler.

Ezanı bekler bazıları, seccadesinde Rabbîyle buluşacağı anı.

İnsan bekler. Hasta iyileşeceği, borçlu borcunu ödeyip bitireceği, mahkum özgürlüğüne kavuşacağı günü bekler. İnsan yaşlanınca kimseye muhtaç olmadan, elden ayaktan düşmeden ölmeyi bekler.

“Hayat, siz gelecekle ilgili planlar yaparken başınıza gelen şeylerdir” demiş John Lennon bir şarkısında. İnsan bir ömür boyu yaptığı planların gerçekleşmesini beklerken yıllar geçer, gençlik geçer, ömür geçer.

İnsan bekler. Beklenen değişse de o hep bekler.

Yine yeniden ve her şeye rağmen...

Konuşacak, anlatacak ne çok şey var. Bir çift gözün satırlarıma dokunduğunu hissettiğim o anlarda, kalbimden kopan bu cümlelere misafir olanla dertleşmek geliyor içimden. Sahi nasılsın? Yorgun musun? Umutsuz mu kırgın mı? Korkuyor musun yarınlardan, yoksa hala yeni günün güzellikler getireceğine inanıp derin nefesler çekebiliyor musun içine? Eğer zor günler misafirse sana da, n'olur pes etme, vazgeçme, korkma... Çünkü sen düşersen hiçbirimiz kalkamayız. Biliyorum bazen herkesten kaçıp uzun süre kimseyle görüşmüyorsun. İyi geleceğini sandığın tüm konuşmalar seni daha karanlık bir kasvete sürüklüyor belki... Ama sonra birden, bir cümlede bir mısradaki tutunmuyor musun sen de benim gibi hayata?

İnsan bilinmek istiyor, anlaşılmamakla celledeniyor insan... Ama şunu çok iyi biliyoruz; muhtacız birbirimize. İçimize nakşedilen tüm o mucize tohumlarının başka kalplerde çiçeklenmesi gerek çünkü... Bir gülümseyişin sebebi olunca gerçekten varlığa kavuşuyoruz, var oluyoruz o gülümsemede. Hem de farkına bile

varmadan... İşte sırf bu yüzden yaşamak gerek. Bir çiçek yetiştirmek, bir kedi sahiplenmek, güzel bir şiir ezberlemek ve dünyaya mutluluklarla süslenmiş anılar bırakmak gerek. Ne de olsa bir avuç aciziz şu dünyada. Elimizde gün batımlarında dostla ya da sevgiliyle içilen o kahvenin hatırandan başka ne var ki sanki. Seni kendimden tanıyorum çünkü ben de çok düştüm, çok aldandım, çok vazgeçtim kendimden. Ama sonra o kör karanlıkta oyalanmanın ne faydasız, ne gayesiz olduğunu fark edip yeniden inandım yarına... Yarını olmayanlara şahit oldukça ne kadar şanslı olduğumu anladım belki de... Sen de vazgeçme güzel dostum. Şimdi tut satırlarımın elinden ve gülümse kendine. Kendini sevmezsen muhabbet buluşturamazsın dünyaya. İnan ve doğrul! Tüm imkansızlıklardan sıyrılıp "Kün fe yekün" sırrına tevekkül et. Yalnız da yapabilirim diye yorma hiç kendini. Senin için her şeyi en güzel şekilde planlamış olana iman et yeniden, ve tazele kendini... O neylerse güzel eyler deyip kaderin cilvesini kucakla tüm benliğine.

Hoşça kal sevgili dostum, yeniden bir gülümsemede karşılaşana dek iyi bak kendine...

RAF
Temmuz
2020

 rafdergi20@gmail.com

 raf_dergi

 raf.dergi

